

LOVRANSKI LIST

Glasilo Općine Lovran ■ Izdavač: Općina Lovran ■ Ul. m. Tita 41, 51415 Lovran ■ Godina: XV ■ studeni 2020. ■ ISSN 1845 - 9609

Broj 51

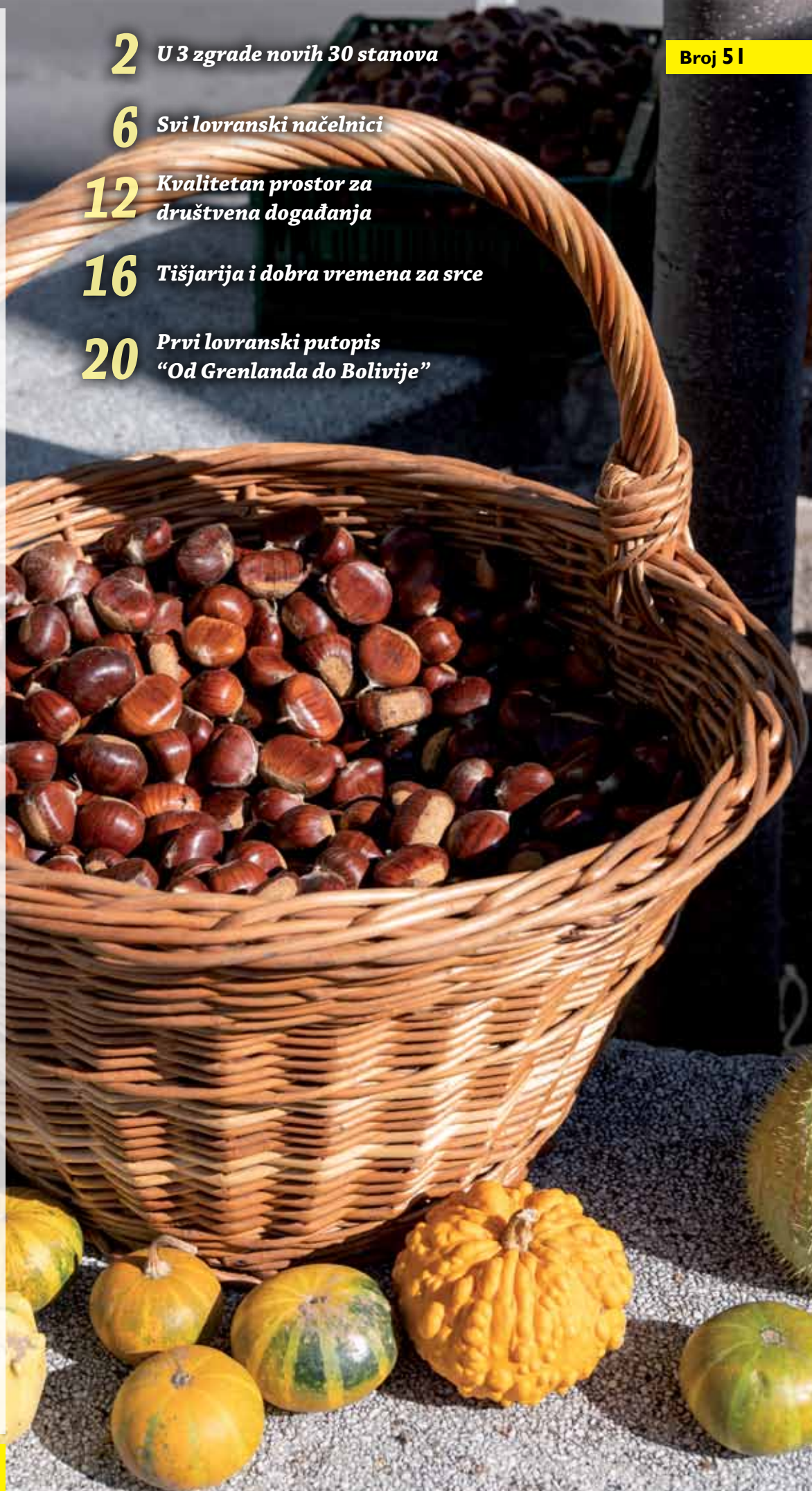
2 *U 3 zgrade novih 30 stanova*

6 *Svi lovranski načelnici*

12 *Kvalitetan prostor za društvena događanja*

16 *Tišjarija i dobra vremena za srce*

20 *Prvi lovranski putopis "Od Grenlanda do Bolivije"*

U tri zgrade novih 30 stanova

■ Piše: Davor Žic

Tri zgrade nove poticane stanogradnje u Lovranu tek su u začetku, ali vrlo brzo stanovi koji bi trebali biti useljivi iduće godine, dobit će svoje nove vlasnike. Sredinom rujna Agencija za pravni promet i posredovanje nekretninama, državna institucija koja je nositelj projekta POS izgradnje, potencijalnim kandidatima s liste prvenstva za kupnju predstavila je stanove koji se grade, odnosno njihove kvadrature, tlocrte te opcije kreditiranja. Sljedeći korak bit će svodenje postojeće liste za kupnju, usvojene 2016. godine, u „realne okvire“. Naime, na listi se trenutačno nalaze brojni Lovrančani koji su odustali od opcije POS-ove stanogradnje u međuvremenu ili su zatražili da ih

se ukloni s liste. Primjerice, 2016. godine na listu su ušli i sadašnji načelnik Bojan Simonič i njegov zamjenik Toni Družeta, no Simonič je naknadno odustao od kupnje POS-ovog stana.

ZA PRODAJU 28 STANOVA

- Nova POS izgradnja obuhvaća 30 stanova koji će biti raspoređeni u tri zgrade. Od toga su 2 stana namijenjena hrvatskim ratnim vojnim invalidima, a za njih će ih otkupiti Općina Lovran i predati im ih u vlasništvo. Radi se o rješenju dugotrajnog problema, budući da su dobili zemljišta u općinskom vlasništvu na kojima su mogli izgraditi svoje kuće. No, iz raznih razloga ta se opcija nikada nije realizirala, tako da smo

sada dogovorili novu mogućnost kako bismo im omogućili kvalitetno stambeno rješenje kakvo zaslužuju. Tako za prodaju putem programa poticane stanogradnje ostaje 28 stanova, objasnio je predsjednik Općinskog vijeća Branislav Petković, koji je i zadužen za nadgledanje realizacije ovog projekta.

Prema podacima APN-a, predviđiva cijena kod kupnje stana iznosit će 1.319,64 eura po kvadratnom metru, a u ponudi ima stanova različite kvadrature, ovisno o potrebama budućih stanara, prvenstveno veličini domaćinstva.

- Krajem listopada imat ćemo jasnu sliku budućih stanara POS-ovih stanova. Naime, tada se održavaju pregovori s osobama koje se nala-

ze na listi prvenstva i propituje interes za kupnju nekretnina. Ukratko, budući kupci morat će pokazati da su zainteresirani za kupnju, da imaju na to pravo, odnosno da i dalje ostvaruju uvjete temeljem kojih su uvršteni na listu prvenstva, ali i da su kreditno sposobni za kupnju stana, objasnio je Petković.

DOPUNA GRAĐEVINSKE DOZVOLE

Upravo uvjeti kreditiranja, prema prezentaciji iz rujna koju su održali predstavnici poslovnih banaka, mogli bi predstavljati prepreku prilikom ostvarivanja kupnje budućih POS-ovih stanova. Uz to, činjenica da je dio ljudi u protekle četiri

godine odustao od kupnje stana, mogla bi značajno „skratiti“ listu na kojoj se trenutačno nalazi 58 imena.

- Ići će se po redu i vidjeti koliko ljudi će imati interes i mogućnosti za kupnju stana. Ako iscrpimo listu i ostane nam slobodnih stanova, raspisat će se novi natječaj kako bi se formirala nova lista prvenstva i kako bi se mogli dodijeliti i preostali stanovi. Ukoliko se svi stanovi podijele, lista će prestati važiti, a nova lista formirat će se prilikom nekog potencijalnog budućeg projekta stanogradnje, objasnio je Petković.

A dok budući vlasnici skupljaju „papire“ i razmišljaju o kupnji, njihovi stanovi sve su bliže izgradnji.

- Imali smo mali problem u projektnoj dokumentaciji, dogodilo se manje odstupanje od stvarnog stanja, ali to smo riješili i nije se odrazilo na tempo radova. To odstupanje korigirat ćemo dopunom građevinske dozvole. Što se tiče građevinskog dijela projekta, tu se stvari odvijaju u skladu s predviđenim rokovima te očekujemo da će se investicija realizirati unutar postavljenog okvira, dakle na jesen iduće godine stanovi će biti useljivi. Naravno, to će ovisiti o tome hoće li pandemija onemogućiti nabavku materijala ili odvijanje radova. Trenutačno su postavljeni temelji za sva tri objekta i izgrađene podrumске prostorije, nakon čega će se nastaviti graditi same zgrade, zaključio je Petković.

Jeseni u čast

■ Piše: Silvana Milotić

Svi problemi ovog svijeta ne mogu zaustaviti djecu u njihovim igrama i veselju kao ni poticanje odraslih na rad, socijalizaciju i kreativnost u cilju dječjeg uspješnog rasta i razvitka. Društvo „Naša djeca“ Opatija i ogranak u Lovranu prilagodili su se izazovima korone i preporukama kriznog stožera pa su u početku radili online da bi u svibnju počeli s aktivnostima u udruzi u vrlo malim grupama.

U Galeriji Laurus otvorena je krajem rujna izložba „Jeseni u čast“. Na otvaranju izložbe bili su voditeljica galerije Melita Sorola Stančić, tajnica DND Opatija Sanja Škorić, pripovjedačica Bajkaonice Antonija Katić i načelnik Općine Lovran Bojan Simonić, koji je istaknuo da je vrijednost rada s djecom ulaganje u budućnost.

Izloženi radovi nastali su u sklopu ljetnih aktivnosti. Koristeći razne tehnike djeca su oslikala prekrasne radove na različite teme i pokazali svoju bezgranično razigranu maštu. Zidove galerije krase vile jeseni, šarenilo maštovitih prozorčića, cvijeće... Radovi zrače nježnom ljubavlju prema prirodi i društvu koje okružuje naše najmlađe pa te emocije obuhvaćaju i posjetitelje koji polako koračaju kroz galeriju pa se vraćaju tražeći nešto što je na njih ostavilo poseban dojam.

Naša dječica se već četiri godine vesele prisustvovati Bajkaonici, rekla nam je Antonija Katić koja im priča priče i bajke, a oni slušaju i uživaju. Ako im pažnja na trenutak odluta Antonija ju svojim znalačkim pripovjedanjem brzo vrati pa zainteresirane očice iznad svojih oslikanih maskica ponovno prate ponudenu bajku.

SVE BOGATIJA JESEN U LOVRANU

Trg pun radosti i smijeha

■ Piše: Radovan Trinajstić

Zajednica Talijana Lovran uspješno je organizirala prigodnu izložbu i koncert Lovranca Maria Lipovška Battiface. Izložbu „Marun i lovor“ u prizemlju lovranske kule otvorio je predsjednik lovranske Zajednice Talijana Igor Prodan u nazočnosti generalnog konzula Republike Italije u Rijeci gospodina Davida Bradaninija. Na dvjema dvometarskim fotografijama uz pripadajuća dva eksponata na stalku prikazani su detalji sa slike ispod staklene polukugle. Autori izložbe su braća Jerko i Vladimir Gudac koji su ovom izložbom željeli probuditi svijest kod ljudi o sve prisutnijoj bolesti kod lovranskih simbola maruna i lovora, koji su ugroženi u sadašnjem eko sustavu.

Lijepo sunčano podne privuklo je te nedjelje na Trg sv. Jurja brojne posjetitelje koji su uz poštovanje mjera epidemiološke zaštite uživali u glazbi Maria Lipovška Battiface uz prateći band. Bio je to koncert na kojem su izvedene poznate i pomalo zaboravljene talijanske kancone i najpoznatije uspješnice na čakavskoj estradi. Uz puno emocija raspjevanu publiku razgalio

je svojim toplim glasom Mario Battifaca pa je trg bio pun radosti, smijeha i zadovoljstva.

U popodnevim satima Trg sv. Jurja ponovo je bio mjesto na kojem su članovi Puhačkog orkestra Lovran priredili 28. izdanje Festivala „Naš svijet je glazba“. Ovaj, inače, svibanjski međunarodni susret održan je u listopadu zbog korone, ali je uz nastup najbližih orkestrara iz okolice mnogobrojnoj publici priredio dvosatni koncert, koji nije mogla omesti ni sitna jesenska kišica. Svojim sviranjem predstavili su se Limena glazba Marinići, Puhački orkestar Glazbenog društva Spiničići i domaćin Festivala Puhački orkestar Lovran. Svi su orkestri u svojim nastupima izveli poneko djelo klasične literature, dobro znane i popularne evegreene, filmsku glazbu te domaće i strane hitove prezentirajući tako svoje glazbeno umijeće i kvalitetu muziciranja kroz razne stilove i ritmove. Publika je dugim i toplim pljeskom nagradila izvođače na što su im glazbenici uzvratili zajedničkim izvođenjem koračnice „Bonita“ i nezaobilazne lovranske „Toronjere“.

Marunada na Lovranštini je vrlo posjećen i veseo događaj koji uobičajeno traje tri vikenda. U sklopu Marunade i djeca imaju svoj dan okupljanja. Ove godine zbog korone mijenja se način održavanja spomenutog događaja pa su djeca potaknuta na sudjelovanje u likovno – literarnom natječaju „Nacrtaj ili napiši priču o lovranskom maruniću“. U natječaju mogu sudjelovati djeca od 5 do 15 godina s područja općina Opatija, Mošćenička Draga i Lovran.

9. listopada okupili su se u Galeriji Laurus nagrađeni sudionici natječaja. Najprije im je njihova teta Antonija Katić ispričala priču Ježeva kućica. Stiglo je nešto više literarnih od likovnih radova što nije uobičajeno. Dobitnici nagrada za literarni rad predstavili su svoje uratke. Podjelu priznanja i nagrada vodila je Sanja Škorić, tajnica DND, a uručio ih je načelnik Općine Lovran Bojan Simonić. Općina Lovran će financirati i tiskanje knjižice „Nacrtaj i napiši priču o lovranskom maruniću“, koju će dobiti svi sudionici natječaja.

Priznanja i nagrade dobili su: Antonija, Erik, Anabela, Nina, Alex, Karla, Laura, Lisa i Magdalena iz Osnovne škole Viktora Cara Emina Lovran. S njima su radile mentorice Sonja Šumberac, Ljiljana Basarić i Senka Strgar Svoboda. Iz Osnovne škole Rikarda Katalinića Jeretova Opatija nagrađeni su Erik i Eny, mentorica im je bila Gordana Jedriško Popeškić, a nagradu je dobila i Zuhrijana iz Dječjeg doma Ivane Brlić Mažuranić Lovran. Posebno treba istaknuti i nagrađenu mladu Sofiju Brubnjak, koja još ne ide u školu, ali je samostalno prijavljena na natječaj.

Bila su to dva lijepa događaja u Galeriji Laurus. Radovi djece imaju posebnu draž i zato su nas radosno uveli u jesen.

Maruniću u čast

■ Piše: Silvana Milotić

Dario Ottaviani

In memoriam

■ ■ Piše: Cvjetana Miletić

Dario Ottaviani je rođen na Sušaku, a Ružičeva ulica bila mu je dječje igralište. U Sušačkoj gimnaziji i na Pedagoškoj akademiji u Rijeci završio je svoje školovanje, a mladost prožeta glazbom u VIS-u Uragani i sastavu Trio Neda, Miljenko i Dario nije dala naslutiti da će Dario jednog dana postati i zaljubljenik Lovrana.

Ali, kad je savio svoje obiteljsko gnijezdo u Lignju, Lovran je postao središte njegovog življenja i njegove neizmjerne ljubavi. Zapravo, tada su Sušak i Lovran postali dva njegova voljena grada. Prvom je ostao vjeran kao član Kluba Sušačana, a drugom je podario svoje najljepše i najplodonosnije godine stvaralaštva i ostao mu vjeran do posljednjeg daha.

Malo je za Darija Ottavianija reći da je bio kreativac, jer sve što je radio - bilo je radeno s dušom. Njegovi se likovni uratci, kao što su kalendari, prospekti, razglednice i brošure, i sada čuvaju kod pojedinih sakupljača, baš kao što je i on sam bio strastveni sakupljač starih etnografskih predmeta kraja u kojem je našao svoj novi dom. Uvijek se zalagao za očuvanje naše starine, tradicije i običaja. Tako se zdušno založio i za osnivanje Udruge Ognjišće sa sjedištem u Lignju i bio njen prvi predsjednik.

Jedno je vrijeme, točnije od 2. siječnja 1996. do 13. svibnja 1997. godine obavljao i dužnost načelnika u Općini Lovran. Bile su to prve poratne godine kada se kretalo ispočetka, volonterski i istraživački, s

puno entuzijazma i napornog rada da se tek novoosnovana općina postavi na zdrave temelje, a on je poznavajući rad lokalne samouprave kao član Poglavarstva iz prethodnog razdoblja dao svoj izniman doprinos radu općinskih službi, osobito razvitku kulturnih djelatnosti na području čitave općine Lovran.

Poznavao je ljude, teren i potrebe svih i bio je pokretač mnogih kulturnih zbivanja od likovnih manifestacija, do ljetnih glazbenih priredbi, predavanja i svega što je spadalo u tradiciju Lovrančine. Tako se, između ostalog, zalagao za snažniji razvitak turizma, osobito zdravstvenog turizma. Bio je i osnivač prvog općinskog glasila pod nazivom Bilten Općine Lovran u kome je nastojao upoznati svoje sugrađane s osnovnim djelatnostima rada Općinskog poglavarstva kada je poslovanje bilo ne samo otežano, nego je trebalo pronalaziti i nove mogućnosti za ojačati komunalnu infrastrukturu i gospodarstvo. Tada se pristupilo izradi nedostajućih geodetskih podloga, projektnih i planskih dokumenata te se pristupilo evidentiranju cjelokupne općinske imovine. Taj proces započeo uoči Dana Općine Lovran te 1997. godine traje sve do danas. U tome je doprinos Darija Ottavianija bio nemjerljiv tada, a nama je i danas izuzetno dragocjen. Njegov entuzijazam i nebrojeni sati volonterskog rada ostavili su trajan znak kod mještana koji će ga se sa zahvalnošću i poštovanjem sjećati.

Edvard Primožić

Nakon dva mandata vrijeme za fotografiju i streljaštvo

■ ■ Piše: Radovan Trinajstić

Prvi načelnik Općine Lovran Edvard Primožić obnašao je funkciju načelnika u dva mandata, prvi od 10. travnja 1993. do 2. siječnja 1996. godine, a drugi od 11. srpnja 2002. do 7. lipnja 2005. godine.

U prvim danima Općina Lovran još nije imala primjeren prostor za svoj rad pa su se sastanci Poglavarstva i Vijeća održavali u tadašnjem Društvenom domu u Lovranu. Tek nakon što su dotadašnji korisnici sadašnjeg općinskog prostora u centru Lovrana premješteni na nove lokacije, Općina je u preuređenom prostoru počela s radom. U istoj se zgradi i sada nalazi.

U vrijeme rukovođenja Općinom Lovran kao načelnik ostvareni su mnogi uspjesi na planu komunalnog uređenja i poboljšanja uvjeta života mještana. Dobro je podsjetiti se da je u to vrijeme kompletno uređen nogostup u Ulici žrtava fašizma (Kalvarija)- cesta dr. Nila Cara do raskrsnice za Bahovu. Izgrađeno je manje parkiralište u istoj ulici u blizini ex hotela Miramar; a raskrsnica na Kalvariji rekonstruirana je i proširena te izrađen novi kameni potporni zid. U Ulici 26. divizije na potezu od

Kalvarije do ex vojarni izgrađen je novi nogostup. U Lovranskoj Dragi izgrađeno je bočalište i uređene su prostorije za Boćarski klub Lovranska Draga i Mjesni odbor.

PODZEMNA INFRASTRUKTURA

U studenom 2003. počeli su opsežni radovi na postavljanju nove podzemne infrastrukture (kanalizacija i voda) od Cesare u Medveji pa sve do nove crpne stanice na gornjoj Iki. Radovi su uspješno završeni tijekom ljeta 2004. godine. Kompletno je izgrađena nova oborinska i fekalna kanalizacija, uključujući i nove crpne stanice. Zatim je proširena cesta i zavoj u Medveji i položeno je oko 20 kilometara raznih vrsta instalacija, uređeni su ivičnjaci i položen novi asfaltni sloj.

Od bivšeg hotela Splendid do Medveje u trup ceste stavljen je novi kabel za javnu rasvjetu i postavljena nova javna rasvjeta. Sredstvima Općine uređen je Obalni put duljine oko 200 metara na prilazu Medveji koji do tada nije postojao, uređen je ulazni dio ceste od glavne prometnice prema pristaništu, uređen je zavoj i izgrađen novi nogostup do parka. Na pristaništu je zamijenjena kompletna elektroinstalacija, postavljena nova rasvjeta i zaštitna ograda uz nogostup. Iznad crpne stanice na pristaništu je izgrađena velika pozornica za potrebe javnih priredbi i manifestacija.

VATROGASAC I LOVAC

Također su na pristaništu postavljene velike betonske žardinjere sa zasađenim oleandrima uz klupe za odmor posjetitelja i šetača čime se dobila nova pješačka zona koja se sa zadovoljstvom mnogih koristi svakodnevno za odmor uz more i lijepim pogledom prema Rijeci.

Iznad lovranske lučice, mandrača, na potezu od hotela Danica do obližnje slastičarnice izgrađen je novi nogostup čime je proširena cesta pa je šetnja prolaznika postala ljepša i sigurnija.

Nakon završetka obnašanja funkcije načelnika Općine Lovran Edvard Primožić je i dalje društveno aktivan i svoje slobodno vrijeme kao umirovljenik ispunjava određenim aktivnostima. Prvenstveno se to odnosi na angažirani rad u DVD Lovran gdje je predsjednik društva već pet mandata i rad društva je znatno unaprijedio i obogatio novim sredstvima i opremom za gašenje požara. Tajnik je Područne vatrogasne zajednice Liburnije u petom mandatu. Dugogodišnji je član Lovačkog društva „Kobac 1960“ Lovran u kome je tajnik više od 30 godina. Svoje slobodno vrijeme ispunjava s dva hobija, a to su fotografija i streljaštvo.

Srećko Šobot

Na načelničkoj funkciji u najteže vrijeme

■ Piše: Radovan Trinajstić

Član Poglavarstva Općine Lovran postao je Srećko Šobot 1995. godine. Na funkciju načelnika izabran je 1997. godine i obnašao je do 2002. godine.

- Dužnost načelnika zadesila me je u najgore vrijeme kada je u Lovranu 13 hotela i odmarališta bilo izvan funkcije u turizmu. Brojni prognanici tijekom Domovinskog rata pristigli iz ratom zahvaćenih područja u ovim su hotelima našli svoj privremeni smještaj. Turizma je bilo jako malo, a ostvareni prihodi skromni, što je rezultiralo i malim općinskim proračunom. U tim se uvjetima pokušalo učiniti što je više i bolje bilo moguće. S velikim entuzijazmom organizirana je akcija „Volin Lovran“ uz brojne entuzijaste koji su nastojali učiniti Lovran urednijim i ljepšim. Započelo se s organiziranjem sajma široke potrošnje, obnovom Marunade te je organizirano održavanje velike karnevalske povorke i sve su te manifestacije opstale do danas i po njima je prepoznatljiv Lovran.

ZLO I GLUPOST NEUNIŠTIVI

Prvi put se organizirao Festival šparuga, Festival trešanja i Liburnija jazz festival. Program novootvorene Galerije Laurus postao je raznovrstan i kvalitetno bogatiji pa slijede gostovanja umjetnika ovog kraja i prijateljskih nam zemalja Poljske i Slovačke. Obnovljena je lovranska kula uz pomoć svjetski poznatog slikara rodnom iz Lovrana Charlesa Billicha.

Financijskih sredstava za veće zahvate u infrastrukturi nije bilo, ali se radilo na pripremi i ishodovanju odgovarajućih dozvola za vodovod visoke zone, kupljeno je zemljište za vodospremu Buzdonka, a u Starom gradu je odvojena fekalna kanalizacija od oborinske. Naš rad i nastojanja u poboljšanju uvjeta života i rada u Lovranu ubrzo su bili prepoznati pa je Lovran dobio vrijedne turističke nagrade i priznanja.

Što se tiče rasvjete na Obalnoj šetnici može se reći da su ljudsko zlo i glupost sveprisutni i neuništivi.

SPORTSKI USPJESI

Srećko Šobot je vlasnik ribarskog obrta „Bluefin“ i uživa u druženju s morem i troje unučadi. Od 2000. godine je predsjednik ŠRD „Zubatac“, kluba duge tradicije i velikih sportskih rezultata. Mnogi njegovi članovi osvajali su titule državnih, europskih i svjetskih prvaka u pojedinačnoj i ekipnoj kategoriji. Kao natjecatelj, trener i izbornik sudjelovao je na 29 svjetskih i 3 europska prvenstva te na 2 Kupa

Europe. Na tim su natjecanjima osvojena 34 odličja i to 14 zlatnih medalja, 11 srebrnih i 9 brončanih medalja. Kao izbornik i trener imao je 8 svjetskih prvaka u tri kategorije sportskog ribolova. Najdraži uspjesi su mu svakako osvojene titule europskih prvaka u lovu rukom iz brodice 2011. godine koju su za ŠRD „Zubatac“ osvojili Bruno Mavrinac, Željko Darišić i Srećko Šobot, te naravno titula svjetske prvakinje Marine Mavrinac Matulja u prošloj 2019. godini.

Emil Gržin

Niz dobrih ideja nikada se ne bi smio prekinuti

■ Piše: Cvjetana Miletić

Bio je početak ljetne sezone, lipanj 2005. godine kada je za načelnika Općine Lovran izabran Emil Gržin. Najprije volonterski u jednom mandatu od četiri godine, a potom 2009. godine direktnim izborima i mandat je profesionalno obavljao do 2013. godine.

U osam godina rada mnogo se toga učinilo iako nije bilo uvijek lako jer je za neke veće projekte nedostajao prvo Urbanistički plan Lovrana, iako je prijedlog stajao u ladici prethodne tri godine. Uz Urbanistički plan donijeto je i nekoliko nižih planova koji su omogućili početak investicija. Naime, takvi se planovi ne donose preko noći, nego je za njih potrebno ponekad i nekoliko godina stručnog rada. Usporedo s time valjalo se pobrinuti i za mnoge nove projekte od kojih su neki ostvareni, neki kasnije stopirani, neki zaboravljeni.

Bilo je to razdoblje kada je dovršen najveći dio vodovoda visoke zone na što su mještani gornjeg dijela Lovranštine čekali više od pedeset godina. Da je učinjeno samo to bilo bi mnogo. Ostalo je za dovršiti samo jedan krak vodovoda za zaselak ispod Lignja i vodospremu u Tuliševici. U potpunosti je dovršena kanalizacija liburnijskog dijela, koja je uključena na uređaj za pročišćavanje na Punta Kolovi. Da bi sve funkcioniralo kako treba valjalo je dovršiti i crpne stanice na mulu u Lovranu, u lki i Medveji. Završena je izgradnja vodospreme Antići i Buzdonka. Riješena je rasvjeta Obalnog puta, postavljeni su novi kandelabri i nova ograda na

Obalnom putu. To se radilo u etapama, ali je učinjeno duž cijelog Obalnog puta od Lovrana do lke, a dovršena je i rasvjeta za Medveju. U to vrijeme ureden je park pored crkvice sv. Trojstva, zatim je u potpunosti uređena lovranska tržnica.

UREĐENJE TRŽNICE I OBNOVA KINA

Oni svakodnevni sitni radovi na uređenju mjesta, cesta i puteva nisu bili toliko opsežni da se o njima piše, ali su važni za mještane koji se njima koriste, no ipak je važno spomenuti da je u to vrijeme izgrađena autobusna stanica pored lovranske Bolnice za ortopediju koja bolesnima i nemoćnima mnogo znači.

Emil Gržin je, između ostalog, rekao i ovo: „Svaki mandat načelnika počinje s nekim ranije započetim radovima, a završi s projektima koje bi trebao završiti novi načelnik. Tako je za moje razdoblje značajno da je na osnovu Urbanističkog plana i nekoliko nižih planova omogućeno i ostvarenje nekoliko važnih projekata za našu općinu. Jedan od takvih bio je rekonstrukcija i uređenje tržnice, drugi rekonstrukcija i obnova kina Sloboda, a treći projekt bio je izgradnja POS-ovih stanova. U sva ta tri projekta izuzetnu pomoć mi je pružila lovranska mala firma Stubica d.o.o., koja je samo na papiru bila osnovana ranije, ali je sada stavljena u funkciju i da nije bilo upomog mrsc. Branka Stošića, ne tvrdim da se tržnica i kino ne bi dovršili, možda bi samo bili odgođeni za neko drugo vrijeme. Meni je drago da su na vrijeme bili izgrađeni svi projekti, a nakon poslije dvije-tri godine počeli su se graditi i prvi POS-ovi stanovi. Drago mi je da projekt ide dalje jer je to korisno za sve one koji će tu dobiti svoj prvi dom.

VRT, ŠAH I NOGOMET

Žao mi je što se nije nastavilo s projektom za rješenje društvenog doma u Lovranu i s dovršenjem sportske dvorane iako su utrošena znatna sredstva za otkup nekretnina i projektnu dokumentaciju.

Ponekad razmišljam kako smo mi čudan svijet. Mislimo da sve počinje od nas i sve završava s nama, a to baš i nije tako. Moji su prethodnici imali svoju viziju razvitka grada i općine i ja sam nastavio raditi na onome što je bilo dobro zamišljeno, a potom otvarati nove projekte za koje sam smatrao da su korisni za moje sugrađane i da će biti nastavljeni. Tako se niz dobrih ideja nikada ne bi smio prekinuti. Sada kada sam u mirovini i imam vremena za razmišljanje što se sve moglo ili nije moglo učiniti, ali vrijeme čini svoje. Na mladima ostaje svijet, ali ostaje i rad.

Ja imam vrt i šumu, kuću i obitelj, imam i neki svoj hobi kao što su šah, briškula i trešete, a redovito idem i na utakmice Nogometnog kluba Rijeke. Uglavnom trudim se samo dobrim ispuniti svoje dane.“

Alan Sanković

U to vrijeme uvjerljivo najmlađi načelnik

■ Piše: Davor Žic

Alan Sanković vodio je Općinu Lovran od 2013. do 2017. godine kao dotad uvjerljivo najmlađi načelnik. Tijekom svog četverogodišnjeg mandata realizirao je i pokrenuo niz projekata među kojima se izdvaja obnova Kina Sloboda, proširenje vodoopskrbnog sustava vrijedno 14 milijuna kuna te izgradnja prvog reciklažnog dvorišta na Liburniji. Uz sva ulaganja, stabiliziran je proračun i stanje u općinskoj kasi koje je prešlo iz „minusa“ u „plus“. Usprkos smanjenim prihodima od prodaje imovine, ukupni prihodi proračuna bitno su povećani.

- Što bih izdvojio kao najvažniji dio svog mandata? Tri stvari: prelazak iz minusa u plus, kada u „tekici salda konta“, nisam više gledao crvenom kemijskom označene brojke koje su govorile koliko smo na taj dan u minusu. Jedva sam dočekao plavu kemijsku. Olovku kojom je zapisana prva plava cifra plusa sam zadržao kao suvenir. Sljedeći događaj – naziv „Općina Lovran – prijatelj djece“ iza koje stoji rad na poboljšanju različitih uvjeta za djecu da bi se zaslužio taj naziv, te nakraju POS-ovi stanovi.

Oni izgrađeni i oni koji se grade. Znam da se ljudima koji čekaju čini čitava vječnost, no to je samo odraz brzine države. To nisu najvažniji događaji, već događaji koji su mi se najbolje usjekli u pamćenje.

REKAO ZBOGOM LOKALNOJ POLITICI

Uvijek se najbolje sjećate onog što vam je i stvaralo probleme pored nekog zadovoljstva učinjenim. Svaki projekt na kojem sam radio, živo se sjećam svih problema i nedostataka, kazao je Sanković.

Dodao je kako su mu u sjećanju kao najdraža uspomena iz vremena obnašanja funkcije načelnika ostali ljudi s kojima je radio i surađivao.

- Pri tome najviše sami zaposlenici Općine, ne mogu da nikoga izdvojim ponaosob, a onda i neki dragi ljudi iz službi, institucija i poduzeća s kojima sam dolazio u kontakt i koji su mi pomagali. Neki izvršnim savjetima, neki konkretnim djelima, pojasnio je bivši načelnik.

Sanković je i prije kraja mandata najavio kako se ne namjerava ponovo kandidirati, a nakon predaje „općinskih ključeva“ stranačkom kolegi iz Akcije mladih Bojanu Simoniću šest mjeseci vodio je Općinsko vijeće, prije nego što je rekao „zbogom“ lokalnoj politici. Sada živi u Rijeci i – „crta brodove“.

MANJE LJUDI – MANJE STRESA

- Doista, „crtam brodove“. Sofisticirano i na računalu. Meni je na sadašnjem poslu bolje nego kad sam bio „ispod okruglog pečata“ jer me izluđivala neprestana promjena zakona i podzakonskih akata, te silina bespotrebna birokratizacija koju nameće država. Inženjerija je struka u kojoj na svako pitanje postoji odgovor, za razliku od politike. O radnom vremenu niti da ne govorimo. Kao dužnosnik često nisam imao slobodnog vremena, ali suštinska razlika je što u sadašnjem poslu iznimno malo radim sa ljudima iako radim u timu, za razliku od prije kad sam intenzivno radio sa ljudima. Manje ljudi – manje stresa, zaključio je Sanković.

Bojan Simonić

Važno je postaviti realne ciljeve

■ Piše: Davor Žic

Bojan Simonić načelnik je od 2017. godine, kada je na tom mjestu zamijenio svog stranačkog kolegu Alana Sankovića. No, već i prije toga dugo je vremena bio prisutan u općinskoj politici, ne samo kroz rad u Općinskom vijeću, već i kao dio izvršne vlasti u funkciji vanjskog stručnog savjetnika za gospodarstvo.

- Koliko god bio ranije blizak toj izvršnoj vlasti i koliko god bio upoznat s problemima kroz rad u Vijeću, kada stvarno stupaš na funkciju načelnika onda shvatiš koliko su stvari različite iz te perspektive. Upravljanje Općinom je kompleksan posao, jer u konačnici se radi o tome da svojim sumještanima osiguraš čim kvalitetnije uvjete života, u svakom aspektu – od komunalnog standarda, preko sportskog i kulturnog života do onog najosnovnijeg, gospodarskog, stambenog i socijalnog, objasnio je Simonić, koji je tijekom proteklog razdoblja velik trud uložio u sređivanje postojećeg stanja u općini. Tako je povećana općinska imovina, povećan je i proračun, a realizirani su i bitni projekti.

POVEĆANA VRIJEDNOST IMOVINE

Općinski proračun u 2019. godini realiziran je u iznosu od 37,4 milijun kuna, pri čemu izvorni prihodi – dakle, onaj „realan“ novac koji u općinsku kasu stiže od poreza, naknada i drugih davanja – iznose oko 25,5 milijuna kuna. Početkom ovog desetljeća, točnije 2011. godine, prihodi poslovanja bili su za 35 posto manji. Financijski problemi Lovrana ostali su u prošlosti, a Općina je uz kapitalne investicije uspjela značajno povećati vrijednost imovine.

- Proračun je stabilan, čak i u vrijeme krize uzrokovane koronavirusom nismo rezali nikakve naknade, nego smo i povećali pomoć prema gospodarstvu. Zahvaljujući stabilnim financijama, ali i velikom uloženoj trudu, uspjeli smo steći vlasništvo nad brojnim nekretninama. Primjerice, to je zemljište za proširenje groblja od 5.000 kvadratnih metara, zgrada vrtića, novi poslovni prostor u krugu vojarnice za poduzetnički inkubator, kupili smo nogometno igralište, stolariju, a stekli smo i vlasništvo nad prostorom Lovranske lantine. Osim toga, evidentirali smo gotovo 20 kilometara nerazvrstanih prometnica čime smo napokon omogućili razvoj tih područja, a posebno me veseli i razvoj gospodarstva koji potvrđuje činjenica da su svi poslovni prostori u vlasništvu Općine Lovran stavljeni u funkciju i svi rade, istaknuo je Simonić, dodavši kako nisu zanemarene niti investicije pa je dovršen vodovod Punta-Kali, krenula je realizacija POS-ovih stanova i realizirana obnova škole, uređeni zapušteni prostori poput bivšeg disko kluba Mimi i doma u Lignju, a pripremljeni su projekti poput obnove Starog grada koji je trenutačno stavljen na čekanje od strane Hrvatskih voda zbog „korona-situacije“.

NAČELNIK OD 0 DO 24

Govoreći o pozitivnim, odnosno negativnim aspektima načelničke funkcije, Simonić je kazao kako mu je dosadašnje iskustvo bitno promijenilo pogled na svijet.

- Shvatio sam da ne možeš napraviti sve odjednom. Ti si samo jedan zupčanik u složenom sustavu, koji može doprinjeti napretku, ali ne možeš preko noći promijeniti sve. Važno je postaviti realne ciljeve i raditi konstantne i mjerljive pomake unaprijed. Neke probleme koji su mi zadavali puno brige na početku mandata danas bih puno jednostavnije riješio. Načelnička funkcija više je od radnog mjesta, ona ne prestaje kad svučješ odijelo, jer načelnik si od 0 do 24, svakog dana u tjednu. To svakako ostavlja svoj trag, no ima ovaj posao i puno pozitivnih strana. Najvažnije među njima jest zadovoljstvo kada uspiješ napraviti nešto dobro i pozitivno utjecati na ljudske živote. To je čitava poanta. Ispunjenost jer si svom sumještanu pomogao riješiti neki problem, poboljšati neki aspekt života i učiniti mu svakodnevicu boljom, zaključio je Simonić.

Kvalitetan prostor za društvena događanja

Ovog proljeća na zgradi Društvenog doma Liganj obavljani su zahtjevni građevinski radovi, koji su bili nužno potrebni s obzirom na postojeće stanje. Može se slobodno reći da za konstrukciju krovništva to bilo „pet do dvanaest“. Zbog većeg dijela trulog krovništva prijetila je opasnost od mogućeg urušavanja. Stoga je na početku ovaj dio krovništva zamijenjen s novim kvalitetnim drvenim gredama na koje su postavljene daske, čega do tada nije bilo, pa je sama zgrada dobila i na toplinskoj izolaciji. Krovni pokrov je zamijenjen s novim crijepom čime je zgrada dugoročno zaštićena od oborina. U nastavku sanacije obnovljena je i fasada pa je zgrada dobila lijepu i kvalitetnu boju. Sada se zgrada estetski uklapa u svoje prirodno okruženje.

Sanacija Doma u Lignju izvedena je i u unutarnjim prizemnim prostorima. Najveći naglasak dat je na uređenje velike društvene sale i pripadajući ugostiteljski prostor uz bočalište. U društvenoj sali izvršeni su opsežni radovi, čime je prostor uljepšan i kvalitetno uređen zajedno s pozornicom. Strop dvorane je konstrukcijski spušten te je postavljeno

na odgovarajuća toplinska izolacija. Dvorana je dobila novu električnu LED rasvjetu, a na pod su postavljene kvalitetne laminat ploče. Od sada je ovaj prostor znatno ljepši i ugodniji za održavanje raznih kulturnih i društvenih aktivnosti.

Novi izgled dobio je i ugostiteljski prostor koji je uz bočalište. To u mnogome pridonosi društvenom životu i okupljanju mještana ovog dijela Lovranštine. Vrijednost izvedenih radova iznosi pola milijuna kuna bez PDV koje je osigurala Općina Lovran iz svog proračuna. U slijedećoj fazi uređenja Doma u Lignju predviđa se uređenje bočališta čime bi se omogućilo održavanje ligaških natjecanja prema važećim standardima za ovu vrstu sporta. Isto tako planira se ugradnja kvalitetnog sustava zagrijavanja prostora Doma, čime bi i ovaj dio Lovranštine dobio kvalitetan prostor za društvena događanja.

Novi izgled uređene društvene dvorane prvi su upotrijebili općinski vijećnici prilikom održavanja svoje sjednice. Dvorana se pokazala kao kvalitetna zamjena općinske vijećnice osobito u vrijeme primjene mjera zaštite od korona virusa.

Lovački dom na Maloj Učki nosit će ime Jordana Brumnjaka

■ Piše: Radovan Trinajstić

Hrvatski branitelj Jordan Brumnjak iz Tuliševice bio je pripadnik 8. Domobranske pukovnije 3. pješađijske bojne Opatija, koji je hrabro poginuo u Domovinskom ratu. Bio je i dugogodišnji lovac Lovačkog društva „Kobac 1960“ Lovran pa su njegovi bivši suborci, članovi i prijatelji 13. kolovoza organizirali posjet na spomen obilježje na Maloj Učki.

Polaganje vijenaca i paljenje svijeća održavamo već punih 25 godina na dan kada je stradao naš dugogodišnji član. Spomen ploča se nalazi na predjelu Jelovica kraj Male Učke i mjesto je koje je Jordan za života često posjećivao prilikom odlaska u lov, govori nam predsjednik LD „Kobac 1960“ Daniel Mikleuš i nastavlja, naš je Jordan bio omiljen među lovcima, a poginuo je od okupatorskog metka na ličkom ratištu u blizini sela Mazin nadomak Gračaca. Na sam dan pogibije komemoraciji su prisustvovali zamjenik načelnika Općine Lovran Toni Družeta, lovranski lovci i predstavnici susjednih lovačkih društava te predstavnik Lovačkog saveza PGŽ, zatim mještani male Učke i Lovranštine.

Bila je to prigoda da se osvježe sjećanja na zajedničke odlaske u lov kao i druženja s ovim hrabrim braniteljem i dobrim čovjekom. Budući da su lovranski lovci u fazi izgradnje svog novog lovačkog doma na obroncima Male Učke to će po završetku gradnje dom službeno nositi ime Jordana Brumnjaka.

Osim ove tradicionalne komemoracije i na dan Jordanova rođenja, 22. svibnja, svake godine članovi njegove 3. lovačke grupe Liganj-Lovranska Draga organiziraju u suradnji s Općinom Lovran i UHDDR-a Lovran posjet ovom spomen obilježju na Maloj Učki.

Zbog trenutne epidemiološke situacije planirana proslava 60. obljetnice postojanja Lovačkog društva „Kobac 1960“, koje je osnovano 13. kolovoza 1960. godine, odgođena je za neko drugo vrijeme koje će omogućiti prigodnu proslavu, a jubilej će biti obilježen na primjeren način. Do kraja godine planira se održati svečanu sjednicu društva i uručiti prigodna priznanja i nagrade dugogodišnjim i zaslužnim članovima Lovačkog društva „Kobac 1960“.

BOČARSKI KLUB
„LIGANJ“

Veseli nas svaka pohvala

■ Piše: Cvjetana Miletić

Tržnica Lovran bila je kapitalni projekt koji je pred nešto više od jednog desetljeća tijesno povezo Općinu Lovran i Stubicu d.o.o. Naime, Općina je osigurala investicijska sredstva za preuređenje tržnice, a Stubica d.o.o. je u ime Općine vodila sve poslove oko preuređenja ovog relativno malog prostora, ali koji je za stanovnike Lovrana značio izuzetno mnogo. Kada su poslovi oko preuređenja prostora bili završeni tada je zaključen i Ugovor o daljnjem upravljanju ili gospodarenju s ovim objektom.

To je bio dovoljan razlog za zadovoljstvo i mještana i korisnika prostora na lovranskoj tržnici. Ona je i dalje ostala u vlasništvu Općine Lovran, a od 2010. godine kada je prostor dat na rekonstrukciju, opremanje i gospodarenje Stubici d.o.o. tržnica posluje u skladu sa svim propisima, čak je i za čitavo razdoblje od početka pojave korona virusa sa svim svojim korisnicima bila u funkciji. Ali dobro je sjetiti se...

VLADA RED

„Tada, te 2010. godine, Općina Lovran je zahtijevala od nas da žurno ishodimo sve potrebne suglasnosti i dozvole te da se u što kraćem roku obavi rekonstrukcija, a zatim i prilagodi poslovanje tržnice Lovran prema svim zakonskim propisima. Razlog je bio u činjenici da tržnica više nije zadovoljavala sigurnosne, sanitarne i druge standarde. Kratko rečeno, bila je stara i dotrajala. Šminkanje više nije pomagalo, trebalo je ovaj složen i zahtjevan zadatak ostvariti kvalitetno i u veoma kratkom roku“, rekao nam je direktor Stubice d.o.o. Branko Stošić.

Kada je rekonstrukcija bila gotova, tada je trebalo postaviti poslovanje ovog objekta na tržišnu osnovu i nastojati da tržnica dalje uredno i učinkovito posluje. I to je za posljednjih deset godina u potpunosti ostvareno, dapače stalno se provode javni natječaji za zakup slobodnog nekog od 13 poslovnih prostora kao i za vanjske zelene površine. Reklo

bi se da na tržnici od tada vlada red. Od tada je i boravak na tržnici ugodan tijekom cijelog dana. Na neki osebujan način tržnica je tada postala centar zbivanja u Lovranu.

KORONA UVJETI

Osim toga, u svih tih godina tržnica je bila jedan od rijetkih subjekata koja je bila otvorena uvijek, a posebnu je ulogu odigrala i za vrijeme epidemije korona virusa u našoj zemlji. Ovaj relativno malen prostor u samom središtu mjesta bio je stalno otvoren uz sve potrebne mjere zaštite i zakupaca i kupaca. Dapače, cijelo su vrijeme bile otvorene dvije mesnice, prodavaonica voća i povrća, prodavaonica kruha i namirnica, cvjećarnica, ugostiteljski objekti, ostali zakupljeni prostori, čak i obje ribarnice. Dobro je znati da je već prilikom rekonstrukcije 2010. godine Stubica uputila zahtjev Ministarstvu poljoprivrede za dobivanje Certifikata za rad ribarnice što se sada u doba korone pokazalo kao dobar po-

tez. Bez tog Certifikata ribarnice ne bi bile mogle poslovati, osobito od proljeća nadalje, a tada je to stanovnicima Lovrana bilo najpotrebnije.

U vrijeme zabrane rada zbog korone onim rijetkim zakupcima koji nisu mogli raditi Stubica je otpisala mjesečnu najamninu zakupa poslovnog prostora, a onima koji su radili data je odgoda plaćanja svih dospjelih potraživanja.

„Dakle, tržnica je svakodnevno radila uz stroge mjere nadležnih tijela, ali i uz velik trud svih zaposlenih u Stubici jer su na prvi znak pojave bolesti uoči blagdana ovogodišnjeg Uskrsa svi djelatnici Stubice već u pet sati ujutro bili na tržnici i prilagođavali prostor prema novim mjerama državnog i općinskog stožera kako bi se osigurao red i mirno poslovanje svih zakupaca. Veseli nas svaka pohvala od strane kupaca i naših poslovnih suradnika i na to smo izuzetno ponosni,“ naglasio je direktor mr. sc. Branko Stošić.

Tišjarija i dobra vremena va srce

Va ovin našin kraje malo ki ne pozna Nellota Negrića, najprvo po tin ča j bil direktor tišjarije „Stolar“. Za tin po temu ča je 55 let lovac i najstareji je na Lovranščine i Mošćeniščine po leteh od lova. Poznamo ga, kako bi danas rekli, i kako primjernog obiteljskog čoveka, a bome i po vrte va kin intrada raste posajena kako po špage. Gren h njemu na pogovor, a oblaki su natkrili Lovran, daži kako s kabl... Zna Bog da je lovranski marun vaje vaje zrel i da mu treba vodi da bude debel.

Nello je sin Ani po rojenje Prskić Lumberičeve i Aldeta Negrića, znači pravi Lovranac rojen 1948. leta. Hodil je va staru školu puli kuli na place kada je direktor bil Stjepan Kuraja. Onda je šal va zanat i brzo j prišlo vreme za poč va vojsku. Zorka Valentin Škinderičeva z Svetega Antona je bila divojka ka mu se j piježala i zajno je znal da je jušto ona ta s kun bi rad ostaret pa su se 1971. leta oženili. Bome Zorke će bit vaje 50 let da je va Lovrane. Sad je i ona prava Lovranka. Imaju dva sina ki su judi baš onakovi kako čovek treba bit. Deca ne delaju kako njin se govori nego onako kako va fameje vide. Stareji Tedi i njigova Mošćeninka Senka imaju kćer Lauru ka gre va 4. razred prirodoslovne gimnazije, a sin Loren va prvi razred elektro-tehničke školi. Mlaji sin Antonio i njigova Marina s Pobri imaju dve hćeri, Antonelu ka je kemijski tehničar i već dela i Marinelu, školanku drugega razreda medicinske školi. A Nello je celi svoj radni vek delal va lovranskoj tišjarije „Stolar“.

STOLAR POČEL 1955. LETA

* Nello, tišjarija je va srce, ča ne?

- Bome je. Kada san bil otrok va Lovrane su bile 3 tišjarije. Jedna je bila puli kina, druga kade je Lantina, a moj otac je imel tišjariju kade je sada Bellavista. Kako otrok vavek san se motal okol delavci. Trebe da san već onda zavolel drevo i delo š njin, aš san veselo šal va školu za tišjara, dve leta va Opatiju, a treće v Reku. Delat san se vadil va Stolare. Znae drevo ima dušu, samo po sebe je teplo, a saka grča more povedet svoju štoriju, najtrja grča je jelova grča.

* Kada je i kako „Stolar“ počel delat?

- Ivan Janjetic i Josip Valentin su 1955. leta oprli tišjariju na 700 kvadrati površine i sa zgradun od 135 kvadrati. Leta store svoje, neki pride, neki gredu va penziju, neki fine svoje živjenje... Ja san prišal na praksu kada je bil poslovođa Ivan Janjetic, pokle finjene školi san se tu zaposlil. Štimano san nosil inpegate Line Brubnjak radnu knjžicu, a ona se j naveselila mane i knjžice. To je bilo vreme kada je mlad čovek imel pul školi i dosta praksi tako da je zajno bil pravi delavac. Vavek je „Stolar“ imel naučniki keh je ako je manj mogal i zaposlil. Nastalo se j povećat delo, a kada se j kupilo neku novu makinu vesellil smo se kako da je baš naša. Saka nova makina ima više mogućnosti od stare pa tako se širi znanje i more se delat lagje, boje i moderneje. Onda je to korak dva napred. Tamo 1980-teh let delalo je va „Stolare“ mej 11 i 14 judi.

Zamučal je Nello, vidin da neč vrti va misleh pa san pitala.

DELOVA MIČIN PRSTE

* I ča je bilo pokle tega?

- Ondašnji direktor Andelo Matijašić iznenada je umrl 1988. leta. Domaći čovek se teško čapa odgovornosti, ale spalo je tako da san ja nasledil našega Andela. Va hip je prišlo 1993. leto i zakon od privatizacije. Nas 15 zaposlenih smo se složili da otkupimo dionice našega „Stolara“ i samin tin je promenjeno ima va „Stolar d.o.o.“. Ja san ostal direktor pun voji da firma dela i napreduje. Pokle leto dan smo dignuli kat od 72 kvadrata i šofit na postojećoj zgrade. Tu smo storili skladište, salu za sastanki i kancelarije. Tako su Mira Šustić, ka je bila administratorica i Katica Stiglič, šefica računovodstva, dobile prostor kakovega su svojin vrednin delun i zaslužile. Kada je Mira Šustić šla va penziju zamenila ju je Marina Skocanić. Jako je važno da firma ima sposobni judi ki vode karti. Imel san zaspravje velu sreću, va kancelarije su mi bile vrhunske delavice. Va to vreme je bilo 20 zaposlenih i 6 naučniki. Stolar je imel zaspravje dobri tišjari, delo njin je bilo va mičin prste i sada već njih ima samostalni obrt i na dobnen glase su. Interesantno je da su delavci bili 99 posto Lovranci i Mošćeničani. Kupovali smo sprotu moderneje makini, stavili dobru ventilaciju da se dela va bojeh uvjeh. Počeli smo delat i starinsku mobiliju i restaurirat antiknu. Najvredneji primjer je mobilija va Ville Astore puli bolnice. Delali smo po butigah, trgovačkih firmi, hoteleh Liburnije, kafičeh, benzinskih punpah, va poslovneh zgradah, po otokeh, celoj našoj županije i šire. Počel san čutit da san se potrošil, želel san malo mira i odlučil 2007. poč va penziju. Dioničari su imenovali za direktora Damira Dražula. Situacija s privredun je od 2008. va celoj Hrvatskoj postajala se teža. Kako čuda firmi tako je i „Stolar“ počel imet poslovneh poteškoć. Kada neč gre pozdolu teško je ferat i vrnut se va dobra vremena. Tako je i sudbina „Stolara“ da nakon 65 let stavi kjuč va kjučanicu i zapre vrata svojga poslovanja. „Stolar“ je bil fanj let jedina tišjarska firma na oven područje.

* I kako je va penzije?

- Navadil san se delat samo ono ča me veseli, imet vremena za se i za fameju, a posebno za Zorku ka me se j čuda načekala se ove leta. Obavjan se ča spada va delo lovca, kada je vreme od lova gren va šumu. Tendin vrt, va tin zaspravje uživan. Filatelija je isto jedna moja jubav ka zame dosti vremena po zime kada ni za hodit okole. Fameji od sini bivaju nablizu pa je vavek šršur; a ja uživan gjedajuć kako su vnuki se manje deca, a se više judi.

Stanje do sada za svaku pohvalu

■ Piše: Radovan Trinajstić

Sustav Civilne zaštite reguliran je Zakonom o civilnoj zaštiti Republike Hrvatske, a ustrojen je na lokalnoj, regionalnoj i nacionalnoj razini.

– Po odluci nacionalnog Stožera CZ Republike Hrvatske svoju aktivnost smo aktivirali 17. ožujka 2020. godine s pojavom prvih naznaka korona virusa u našoj zemlji. Stožer je aktivan i danas, a u sastavu su: Gordan Filinić, Ervino Mrak, Željko Šporer, Božidar Ružić, Anastazija Ivančić, Đana Pahor, Nataša Dančulović Škalamera i ja kao načelnik Stožera, pojasnio nam je Toni Družeta, zamjenik načelnika Općine Lovran i rekao: – U početku smo krenuli stvoriti ekipu od povjerenika i njihovih zamjenika u 4 mjesna odbora, a to je bilo 8 aktivista: Mauro Čepić, Zoran Ljubić, Arsen Brumnjak, Marko Mihalić, Boško Budaj, Frane Babić, Berislav Miklošević

i Loren Rogović. Broj nam se činio dobar, no kako je prema smjernicama predviđeno da se na svakih 300 stanovnika bira jedan povjerenik to znači da bi za našu Općinu trebalo biti više povjerenika, u konačnici 15 do 18 osoba. S obzirom da je budućnost dosta neizvjesna što se pandemije korona virusa tiče, potrebno je i to preventivno osigurati. Tijekom ožujka do svibnja naša je aktivnost bila održavanje tzv. dežurstava, odnosno obilaziti lovranske trgovine, trgovce, ulice i zapažene nepravilnosti otklanjati, a osobe upozoravati na primjenu mjera zaštite i socijalnog razmaka te pranje ruku i korištenje dezinficijensa. U to vrijeme zabilježeno je samo jedno kršenje pravila.

VELIKI ISPIT

Sastanci Stožera održavali su se na otvo-

renom na lovranskom mulu. Tada smo analizirali trenutačnu situaciju. Sva sreća da su i vremenske prilike bile povoljne. Dobro je što smo prva saznanja dobili kroz pokaznu oglednu vježbu koju su priredile ekipa prve medicinske pomoći, vatrogasnih postrojbi, potražnih pasa i moderne tehnologije u potrazi za nestalim osobama, a koju je u Kastvu priredila Primorsko goranska županija. To nam je bila prva i kvalitetna edukacija. Od tada smo stalno bili u kontaktu sa Županijskim stožerom, a isto tako i s nacionalnim. Izvješća su u početku bila na dnevnoj bazi, kasnije tjedna kako je korona popuštala. Na lovranskom području bilo je zaraženo 10 osoba s koronavirusom, na sreću svi s blažim intenzitetom. Veliki ispit samoodgovornosti položili smo u vrijeme pred Uskrs kada su mnogi mještani odlazili u trgovine radi kupnje namirnica pa su se radu

povjerenika pridružili i 32 volontera koji su isto tako odradili veoma zahtjevan dio zadatka. Uglavnom je trebalo upozoravati građane na provođenje mjera zaštite i upotrebu zaštitnih sredstava. Poslodavci i vlasnici trgovina poštovali su mjere i naputke Stožera CZ, a dobra i razumna riječ uvijek je naišla na suradnju, što je za svaku pohvalu.

U početku svakodnevno smo podnosili izvješća Nacionalnom stožeru i dobivali daljnje upute. Zatim je slijedilo vrijeme izrade i dobivanje propusnica za odlazak iz mjesta stanovanja, u čemu su nam pomoć pružile i općinske službe, na čemu im se zahvaljujem.

HUMANOST NA DJELU

Vrijeme pandemije usporilo je neke aktivnosti, osobito za naše starije mještane, ali doista smo nastojali dati svoj maksimum i udovoljiti svim zahtjevima. Volonteri i povjerenici bili su vrlo aktivni i pokazali su svoju humanost na djelu. Odlazili su za starije mještane u trgovine, ljekarne, a sudjelovali su i u pripremi ogrijeva za bolesne, nemoćne, potrebite. To je bilo veoma humano i do izražaja je došla naša solidarnost, pa stoga svim tim pretežno mladim ljudima jedno veliko hvala

za sve što su učinili za starije i nemoćne naše sugrađane. Pohvalio bih inicijativu vlasnika Panoniteke koji je iza 17 sati besplatno dijelio svoje pekarske proizvode potrebitima. Volonteri i povjerenici raznosili su te proizvode na razne adrese.

Kako koronavirus ne miruje, a dolaskom jeseni čak što više je i sve prisutniji, to je aktivnost lovranskog Stožera CZ od posebnog značaja i treba da i dalje djeluje. Dapače, bit će i pojačan novim ljudima. Dosadašnja pohvalna suradnja i pomoć povjerenika i volontera prepoznatljiva je u javnosti i po istaknutim oznakama CZ Općine Lovran na prslucima. Sadašnja trenutka povoljna situacija ne daje nam za pravo da se opustimo pa zato planiramo neke nove mjere prevencije i zaštite.

Kao načelnik Stožera smatram potrebnim da se još jednom zahvalim svim povjerenicima, volonterima, članovima Stožera CZ, zaposlenicima Općine Lovran, poduzeću Stubica d.o.o., Gradskom Crvenom križu Opatija-ogranak Lovran, svim poslovnim subjektima kao i cjelokupnom stanovništvu koji su poštovali sve donijete mjere prevencije u cilju očuvanja zdravlja svih nas, što je bio i naš cilj. Hvala svima!

Marino Ratajec, Luka Jelić,
Robert Rossmann, Maja Bećar,
Danijel Radovanović,
Helena Vujnović, Filip Leko,
Tino Pavia, Dejan Lapatanović,
Nataša Vujnović, Diana Janjetić,
Željko Rupčić - Lele,
Azra Vuković, Petra Torok,
Elvis Salamon, Irena Surijan,
Dario Tominić,
Zvijezdana Klobučar Filčić,
Nenad Pašić, Tomislav Jergović,
Jelena Hrkač, Asaf Bajrić,
Martina Strahija-Kinkela,
Eldin Bećar, Vladimir Šijan,
Leo Bukarica, Lana Bukarica,
Toni Mataić, Josip Podobnik,
Elvis Palmić, Alen Mataić
i Ana Slamek-Cibić.

PETAR IVANČIĆ,
VRSNI KUJAR I AUTOR
NEOBIČNE KNJIGE

■ Piše: Cvjetana Miletić

Prvi lovranski putopis „Od Grenlanda do Bolivije“

Da mi je neki rekao da će mi Petar Ivančić, jedan od vrsnih lovranskih kuhari, umjesto najbolje buzare od primorskog škampa ponuditi svoju knjigu, ne bih mu bila verovala. A južno to se dogodilo jenega lepog dana babjeg leta kad je h mane prišal i knjigu mi regalal. Sad je ta pročtana knjiga moja. Š njun me Petar Ivančić popejal na nekoliko prelepeh putovanji skroz misal i njihovo zanimjivo i nesakidajno povedanje pa san se čitajuć malo smela, malo čudila, ma najveć uživala.

Uživali su i si ki su prišli va Galeriju Laurus na prestavanje njegove prve knjigi „Od Grenlanda do Bolivije“. Besedu pohvali je imel i načelnik Općine Lovran Bojan Simonić, ki j rekao da je ponosan ča Lovran ima i prvega putopisca, aš je to bogatija i za judi i za grad va ken živeje. Potvrđila je to i stručna recenzija doc. dr.sc.Igora Eterovića, ku je tu večer pročtala voditeljica Zvijezdana Klobučar Filčić.

KAKOVA JE TA PETROVA KNJIGA?

Najprvo – neobična. Va najvećen dele

putopisna, a nutreh je se nečesa ča nas domišja i na dnevničko zapiševanje, i na zapis s izleta, i na mrvicu povijesti zamotanu va otajstvo, aš Petar voli povijesna i arheološka istraživanja, voli iskat zgubjeni gradi, posebe voli vulkani, a voli i zapisat neki recept al gastronomsku deliciju nan nepoznatu, pa nas nasmeje z nekon smešicun, nekon rečenicun, va knjige je i neka prava muška kjetav sledić polihana da preveć ne grebe.

JEDINI LOVRANSKI PUTOPISAC

Za sada je Petar Ivančić jedini lovranski putopisac. A putopis je prozna književna sorta pisanja va koj autor putuje, gleda, nasliša, slika i zapišuje ne samo ono ča j videl, nego i na ča j mislel dokle je upoznaval tu nepoznatu otajstvenu zemju, grad, vulkan al pustinju. Kad je pasal jeno četrdesetak zemaj i stavil se vijeno na kup, storil je knjigu. I sad mu moremo reć: Bravo!

Putopis more bit pisan kako dnevnik, kako pismo, kako zapis al kako spomeni. Pisalo su putopisi već va staroj Grčkoj, rećimo

Herodot je pisal o Egiptu, Marko Polo o Kine, Kolumbo je pustil svoji dnevnik, Goethe je napisal Talijansko putovanje, a ni naši stariji i noveji autori nisu bili odzada po toj sorte pisanja. Tako je Petar Hektorović napisal Ribanje i ribarsko prigovaranje, a potle njegova poznati putopisci su bili i Mažuranić, Vraz, Krleža, Matković, Matko Peić... Tu bi se moglo stavit i Gorana Milića ki j svoji putopisi delal za televiziju. Nekako mi se čini da je Petar Ivančić na Goranoven trage i zato je drugačiji, sam svoj.

„A se je počelo od dosadi. Finilo je leto. Delo va restorane „Lovranska vrata“ je pomolalo. Trebalo je počinut od letne zmeši, ohladit se od vrelini va kuhinje i pustit da telo sponova okrepne za hod naprvo“, rekao je Petar Ivančić. I tako je počel njegov hod naprvo, hod po svete. Tako je i neotejuć nastajala njegov knjiiga.

Petrov putopis pošne s moćen Atlantikon. Ima ocean svojeh škercu. Ima i lepote, pa ča čoveka zadene. Petar je se to pospravil va svoj fotoaparatu, va svoji spomeni,

neš je kratko zapisal za ono potle, ne misleć da će to bit njegov prva knjiga. Put po Irane dural je više nego ča su njegovi doma i prijateli oteli. Si su ga svetovali da ne gre va zemju va koj su ratni dani opasni. Ma kakov bi to bil putopisac da ne očuti tu egzotiku prirodi i načina živjenja.

Bolivija i La Paz, grad mira, lepote, tajni, štorij i legendi, je grad za kega čovek ostane vezan so buduće vreme. Ni drugačije ni va Perue ako je čovek sit. Ale ako je lačan more mu se dogodit ča i Petru. „Htio sam u lokalnoj zalogajnici pojesti nešto autohtono pa sam dobio kui (cuy). Iskreno, dobio sam pečeneg štakora, za kojeg kažu da je čist jer živi u Andama. Uglavnom, pojeo sam tog kuiu od kojeg mi se i danas diže želudac kad se sjetim te pantagane servirane na limenom pijatu. Još sam morao i platiti tog glodavca kojeg sam zalio s nekoliko piva najviše iz dezinfekcijskih razloga.“ Ala no, vredilo je aš već za ki ta dan čekal ga je Machu Picchu i njegova otajstva.

DRUGO LETO OPET SPONOVA

Čoveka su odvavek čudila razna verovanja kako i štorije o susvetu pa je spoznavajuć majanski kolendar Petar bil i prestrašen i kunte-nat. A da bi zaš?! Po majansken kolendare leta teču va krug pa onputa ni kraja. A Petar piše: „A što ako su ovi teoretičari smaka svijeta u pravu, znači da sam nastradao. Bila bi to baš šteta. Ovako mlad i blesav!“ Malo kašneje pročital je

da j arheolog William Saturno u Gvatemali va merinah grada Sultuma otkril majanski kolendar va ken piše da ćemo živet kot Zemljani do 3500. leta pa je Petar odahnul: „Znači imam još vremena ispuniti svoje snove.“

Jeno leto bil je put va Meksiko, drugo na Grenland. Z meksičke toplini, koloranega sveta do zemji leda, snega, ribarenja, zimi... Na Grenlande je zapisal: „Dane sam provodio u šetnji i uživanju u samoći, a noću bih promatrao bogove na nebu: Auroru, rimsku božicu zore i Boreasa, grčkog boga sjevernog hladnog vjetrova, odnosno auroru borealis, tj. polarnu svetlost.“

Hod je nastavil i po čudneh puteh Nepala, kade su i živjenje i smrt čuda drugačiji. Jeno leto je šal va Afriku. Videl je kako se živeje va Zambije, Bocvane, Namibije, Angole pa j preko Egipta prišal do Tunisa i Sahare, va zemju Berbera, i potle brodon doma. Se su to duga putovanja va keh se menja način živjenja i razmišjanja pa se doma vrneš boji i bogateji. Doma ga dočekaju si njegovi srećni ča se vrnul živ i zdrav. A drugo leto opet sponova rucak na hrbat i put pod nogi.

Prestavanje knjigi z muzikun su kunpanjali Marko Žele, Danijela Mulc i Jelena Matušan. Bila je to prelepa večer.

ODRŽANA DRUGA BRDSKA UTRKA

Učka drito zdolun

■ Piše: Cvjetana Miletić

Idealni uvjeti 19. rujna omogućili su da se održi druga specifična brdska utrka kojoj je start bio na Vojaku, najvišem vrhu Učke, a cilj u autokampu u Medveji. Tako su sudionici morali savladati visinsku razliku od približno 1.400 metara i 7 km spusta. Start je bio na 13 stupnjeva, a na cilju već su bila 22 stupnja Celzijusa.

„Ove godine ukupno smo imali 27 sudionika, od toga 12 u ženskoj i 15 u muškoj konkurenciji. Svi su uspješno završili utrku, uz par sitnih ozljeda. Najbolja u ženskoj kategoriji i druga u ukupnom poretku bila je Mihaela Kaligari Hek s vremenom 40 minuta i 50 sekundi, svega 9 sekundi ispred drugoplasirane Kristine Ljevar i trećeplasirane Nine Blečić.

U muškoj konkurenciji i ukupni pobjednik sa rezultatom 40 minuta i 32 sekunde bio je Robi Peršić ispred drugoplasiranog Frenkija Perčića 41:23 i trećeplasiranog Jakova Šurana 41:24.

Sama utrka trebala se održati još u travnju, ali sukladno epidemiološkim uvjetima, morali smo je odgoditi za neki drugi termin, a kraj ljetne sezone pokazao se idealnom opcijom. Zahvalio bih se svim sudionicima i volonterima, vodstvu autokampa Medveja i Parka prirode Učka, Mjesnom odboru Medveja i Općini Lovran na pruženju potpore,“ rekao nam je organizator utrke.

Zlatni pir obitelji Tancabel

„Idu danci kao sancı, a godišta kao ništa“, životno je iskustvo Ivana Matetića Ronjgova. Takvo iskustvo, lijepo i dugotrajno, imali su i naši sugrađani Đurđica i Marijo Tancabel, koji su ovih jesenskih dana proslavili pedesetu obljetnicu zajedničkog života.

Prvi korak u uspješan i sretan brak učinili su 25. travnja 1970. godine u lovranskoj crkvi sv. Jurja kada su mladi i zaljubljeni Đurđica i Marijo obećali sebi i svojim da će ubuduće dijeliti sve svoje zajedničke dane u ljubavi i biti jedno drugome životni oslonac. Od tada punih pedeset godina dijelili su brige i radosti, uspjehe i teškoće. Uz ljubav trebalo je izgraditi, a potom i njegovati, veliku dozu tolerancije i mudrosti jer recepta za uspješan i sretan brak nema.

RADOSTI, ALI I BRIGE

Prohujali su danci kao sancı u godinama koje su se nizale. Iza njih su ostajale sve one drage i mile obljetnice poput srebrne, biserne, koraljne do ove zlatne, koju su s njima proslavila i njihova djeca, zet i nevjeste, kao i vesela unučad te brojni prijatelji.

Život je donosio obaveze, radosti, ponekad i brige, ali sloga u obitelji uvijek je nadlvala sve trenutne teškoće. To je ustvari i temelj zajedničkog življenja. Danas su to sve samo uspomene na vrijeme kada čovjek odrastajući shvati da u životu ne cvjetaju uvijek ruže, nego da i onda kada su ruže u najljepšem cvatu imaju poneku skrivenu bodlju koja je tu da ojača i pojedinca i brak.

Brak Đurđice i Marija okrunjen je s jednom kćeri i dva sina.

OBNOVA ZAVJETA

Najprije im se 1971. rodila kći Nataša. Ona je danas udana za Borisa i sada imaju dvoje djece, kćerku Ivu i sina Tea. Iva je već sretno udana za Nikolu i očekuje se prva prinova po kojoj će Đurđica postati prabaka, a Marijo ponosni pradjed. Do tiskanja ovog lista, to se već i dogodilo. Zato sve čestitke! Dvije godine nakon rođenja kćeri, 1973. rodio im se sin Saša. On je oženjen za Karmelu i oni imaju dva sina, Patrika i Fabijana. Nakon male pauze, 1980. godine, rodio im se i sin Vanja. On i njegova supruga Željka imaju sina Tina i kćerku Tashu. Tako se obitelj u prvih pedeset godina uspješnog i sretnog življenja bračnog para Tancabel obilno razgranala.

„Naše najveće blago su djeca, oni su naša radost“, kaže danas već prabaka Đurđica ponosna na svoju obitelj i polustoljetni zajednički život s Marijom. Nikad nisu požalili što su svoj sudbonosni „da“ izrekli onda kada još nisu znali što im donosi zajednički život u narednih pedeset godina. Slaveći zlatni pir, koji je zbog korone umjesto u proljeće obilježen u jesen, iskreno se vesele da su svakim danom sve bliže i dijamantnom piru.

S posebnim zadovoljstvom obnovu zavjeta obavili su u prisustvu članova uže i šire obitelji te prijatelja u prelijepoj kapelici na Peharovom, a obred je održao don Pavo Điko. Svečanost je nastavljena do kasno u noć u restoranu Kvarner.

Druženje za 25. obljetnicu

■ Piše: Cvjetana Miletić

Nekadašnji učenici Osnovne škole Viktora Cara Emina u Lovranu iz 8. a razreda, generacija 1994./1995., obilježili su 25. obljetnicu od završetka osnovnoškolskog obrazovanja. Njih osamnaestoro okupili su se 12. rujna najprije ispred škole gdje su učinjene prve fotografije i već je tu vladala odlična atmosfera. Druženje su nastavili u restoranu Ulika gdje su se uz dobru hranu i piće s puno smijeha prisjetili osnovnoškolskih dana. Sjetiti su se svih koji su makar i na kratko bili dio njihovog razreda. Bilo je to vrijeme koje su obilježila ratna događanja i tada je veliki broj djece prognanika i izbjeglica prošao kroz lovransku osnovnu školu. Zato

je na posljednjoj zajedničkoj fotografiji, onoj iz 8. razreda, ukupno 34. učenika. Tijekom večeri na trenutke se činilo kao da se uopće nisu promijenili i da su ovi, sada već odrasli, zreli ljudi, još uvijek oni isti osnovnoškolci. Ovoj velikoj obljetnici odazvali su se: Ivana Popović, Luisa Tondolo, Maria Zehntner, Iva Pleić, Vanja Kusturin, Kristina Heger, Marina Marijan, Sladana Kurjak, Nadia Trdić, Zlatan Jakupović, Nikica Tomasović, Duje Dujmović, Toni Družeta, Toni Stipetić, Zvonko Medin, Moreno Negrić, Ivan Štefan i Matej Primožić. Danas su svi oni odrasli i vrijedni naši sugrađani. Iza njih su brojne uspomene, a ispred njih još mnoge godine požrtvovnog rada.

Treći susret slovenskih društava Istre na Učki

■ Piše: Vinka Ban Vlašić

Treće druženje na Učki u svibnju odgodila je korona. Zato je lipanski susret bio nešto malobrojniji, ali jednako lijep i uspješan. Stigli su članovi slovenskih društava iz Pule, Poreča, Labina i Lovrana. Vrijeme je bilo prelijepo, a zakuska i piće dobrodošlice koje su priredili članovi lovranskog društva „Snežnik“ bili su izvrstan stimulans za pješačenje koje je po običaju isplanirao vodič Milivoj Filipović Fičo. Dio je krenuo s Poklona na Vojak, a drugi dio se uputio na kraću rutu u krug oko Poklona do Dopolavora i nekoliko punktova dalje. Malo uspona kroz šumu bilo je korisno za trosatnu šetnju i povratak na Poklon.

Tamo su već bili skoro dogotavljeni kotlići, vrlo uspješno pripremljeni od vrsnih kuhara Poreča, Labina i Pule. Lovran je predstavljao Mladen Kaligarić. Pripremanje kotlića bilo je natjecateljskog karaktera, a sve što je potrebno za određeno jelo ekipe su donijele sa sobom. Najbolji kotlić bio je kako i prošle godine kotlić Bograč koji je pripremila Maja, članica Slovenskog društva „Oljka“ iz Poreča, no svi su bili itekako ukusni. Naime, svi su prisutni kušali sve kotliće i nitko nije ostao gladan.

Takve susrete obično prati i glazba. Za to se ove godine pobrinulo Slovensko društvo „Lipa“ iz Buzeta i njihov odličan Trio Lipa.

Opozimak va našen kraje

Žajica, ježić i tić
va dolčiče,
zdola brežiča,
pod gromačun,
na lešice
sede,
ćakulaju
i pera broje.

■ Piše: Maja Benzan

Versi su to z pjesmice za decu napisani na Dobreće za vreme jedne Marunadi. Kantaju o dihe dažja i pečenega maruna. Spustili se su va Lovran i opeta se zdignuli va Liganj i Lovransku Dragu, obašli cel naš kraj i vrnuli se otkuda su i prišli.

Pred par meseci, dokle se još ni znalo da 47. Marunada 2020. radi koroni neće bit kakova je bila vavek, pohajala san po marunovoj šume i kada bin kega trefila, pitala će ča bit od fešti ovega leta?

Pokle onega: „Boh daj! Kako vi, kako mi?“, odgovori su bili otprilike ovakovi:

„A ča?! Tr maruna j se manje! Bol ih je napala, a mi nimamo šoldi za lečit ih!“

„Teško da će ovega leta gosti obahajat naše konobi kako lane i provevat kolači od maruna. Ni dobrega s tun koronun.“

„Drugo leto ćemo posadit orehi, više će se splatit.“

„Mi ćemo pokosit i očistit zdola maruni za Marunadu ke sigurno neće bit.“

„Ma judi nan tu prihajaju na čvapčiči i vino! Malo je oneh ki prodavaju i peču naš marun i malo j kažotiči z kolači. Sejno, vavek je nekako veselo i bilo bi nan žal preskočit Marunadu.“

JUDI Z MASKAMI

Va Butige pul Roberti nutre judi z maskami i vane čekaju judi z maskami. Red i disciplina, kako i rabi bit! Ma niki niš ne zna. Niki niš ne misli. Si pomalo deprimirani. San pobegla da se to ne pasa na me. I niš od proširenegu intervjuja!

I tako... kako nisan puno doznala, spustila san se jedan dan va Lovran i spičevala za našu feštu.

Oni ki nisu z našega kraja rekli su: „Ne znamo ništa o tome. Mi lovimo ribu!“

Oni ki su z našega kraja: „Uf, teško je reć, ma sigurno će se moć pojist dobri kolači z marunon va Kavane. A morda te stavit i ki štand na parkiralište... i prit će judi. Bilo bi lepo!“

Neki drugi: „Ne zanima nas Marunada. Mi planinarimo.“ Ja začujena. Ostajen bez besed.

NAŠA PRAVA MARUNADA

Ma se to j bilo prej. Sada znamo da ćemo Marunadu, na kakovu smo navajni, ovega leta morat preskočit i veselit se ovakovoj kakovu se moglo parićat.

Sejno se moremo domislet oneh veseleh od prej. Vavek se j neš dogajalo i pokle o temu govorilo. I bilo je... lepo. Medica, tanac, pečeni maruni va škartoce, kolači z marunon i od maruna, vino, prijatelji, susedi...

Ne želin mislet da je saka lanjska boja! Nadan se da ćemo do drugoga leta feramat se ono ča nan pači, virus i sa druga zla, i da ćemo se si skupa opet videt na našoj pravoj Marunade.

Državno prvenstvo na otoku Viru

■ Piše: Radovan Trinajstić

Na državnom prvenstvu u sportskom ribolovu za juniore do 16 godina starosti, koje je održano na otoku Viru, mladi iz Lovranskog društva ŠRD „Zubatac“ Luko Pavičević i Patrik Uhač osvojili su ekipno 3. mjesto.

S obzirom na njihovu dob ostvareni rezultat daje nadu da će ovi mladi sportaši ostvariti još puno dobrih rezultata i osvojiti brojne medalje na narednim natjecanjima.

Inače, prvo mjesto na ovom državnom natjecanju osvojili su mladi ribolovci iz ŠRU „Vir“ ispred drugoplasirane ekipe ŠRD „Lovrata“ Krk.

Dvodnevno državno natjecanje uspješno je organizirao Hrvatski savez za sportski ribolov uz pomoć domaćina iz Vira.

BOČARSKI KLUB LOVRAN

■ Piše: Radovan Trinajstić

Riječani slavili na „Marunu 2020“

Bočarski klub Lovran organizirao je i uspješno održao 47. tradicionalni bočarski turnir „Marun 2020“ koji je svake godine dio programa lovranske Marunade. Zbog epidemiološke situacije, ali i kišovite nedjelje, natjecanje je održano u natkrivenom i zatvorenom prostoru joga u Iki.

Na turniru je nastupilo 12 ekipa. Dvije ekipe domaćina Lovrana, te ekipa „Vargona“ iz Rijeke, „Sv. Rok“ iz Klane, „Sloga“ Čavle, Marinići, Liganj, slovenske ekipe iz Postojne, Sežane i Zabiće kraj Ilirske Bistrice te talijanski bočari iz Muggie kraj Trsta.

Nakon natjecanja po skupinama u polufinalu ekipa Lovrana 2 bila je bolja od ekipe Lovran 1 s rezultatom 11:9, dok u drugom polufinalnom susretu bočari riječkog „Vargona“ rezultatom 8:7 pobijedili su slovensku ekipu Zabiće. U finalnom susretu sastali su se bočari „Vargona“ koji su

s rezultatom 10:8 pobijedili ekipu Lovran2 te tako postali pobjednici turnira. Treće mjesto pripalo je ekipi Lovran 1 koji su sa 8:7 bili precizniji i spretniji od slovenske ekipe Zabiće. Pobjednici turnira tako su postali bočari riječkog „Vargona“ ispred drugoplasirane ekipe Lovran 2, treći su Lovran 1 i Zabiće. Sve ekipe najbolje plasirane na ovom turniru dobile se od organizatora lijepe pehare za ostvareni plasman.

Bočar ekipe „Sv.Rok“ Klana Bojan Franović pokazao se kao najbolji u izbijanju boća, a najbolji u bližanju „koštivanju“ boće bio je slovenski bočar Ervin Ozbić iz ekipe Sežana. Pobjednička ekipa „Vargona“ nastupila je u sastavu Leo Pec i Vedran Glavić, dok je drugoplasirana ekipa Lovran 2 igrala u sastavu Ivica Žigulić i Kristijan Kusturin.

Turnir je završio zajedničkim druženjem uz jedno veliko hvala BK „Ika“, koji se još jednom pokazao kao sigurno i kvalitetno zamjensko bočalište.

Glazba je melem za dušu, ples je spas za telo

Glazba i ples u tihoj ljetnoj noći. More se lijeno ziba, maestral igra u borovima, do uha dopire glazba i to je najljepši dio ljeta!

Tada se bude osjećajući...

Starije podsjećaju na prošlost i veselje mladosti, zaigraju u srcu uspomene i olakšaju svakodnevne tegobe. U mladima se probudi nježnost pa zagrlje voljenu osobu i zaljubljuju se u ritmu glazbe. Oni najmlađi dignu svoje male ručice i zaplešu gledajući okolo jer očekuju da im se divimo i da ih pohvalimo.

Glazba je melem za dušu, ples je spas za tijelo! Zajedno su vrlo djelotvoran lijek za duševno i tjelesno stanje svakog čovjeka.

Gotovo smo već zaboravili kako su nas često u ne tako davnoj prošlosti taktovi plesne glazbe mamili s brojnih terasa Lovrana. Bila su to naša stara vremena. Tada je glazba uljepšala ugodaj u parkovima, uveličala šetnju uz Lungomare, budila ljubav i osjećaje... Zvezdice su veselo treperile, more se njihalo u ritmu dok je zaljubljenima mjesec nesebično poklanjao svoju srebrnu svijetlost. Izražavanje veselja i općenito osjećaja plesom je vječna tradicija svih naroda i svih podneblja. Ni mi u Lovranu nismo drukčiji.

LJEPOTA POKRETA

Pri kraju ovogodišnje sezone imali smo priliku na Ciperi prisustvovati 4. Festivalu umjetnosti modernog plesanja koji je priredio Plesni art laboratorij iz Lovrana. Voditeljica

večeri bila je naša Lovranka, glumica i plesačica modernog plesa Marina Štanger.

Cilj festivala je stvaranje i širenje plesne kulture kao i stvaranje plesne baštine, a sve je osmislila druga naša sugrađanka, pedagoginja i plesna umjetnica Senka Baruška. Školovala se u Londonu, diplomirala koreografiju na Umjetničkoj akademiji u Amsterdamu, nastupala širom Europe, skupljala nagrade i priznanja te osnovala prvo društvo ljubitelja modernog plesa Koraci i povezala ljubav prema zavičaju i plesu. Krajem osamdesetih pokrenula je Plesni art laboratorij i do danas ostala njegov spiritus movens. Time je postala pionir modernog plesa na području Liburnije i zaslužna za početak suvremene plesne scene na prostoru Kvarnera.

SKLAD I LAKOĆA

Prvi dio programa večeri zvala se Umjetnička rezidencija. U drugom dijelu prikazano je javno snimanje plesa „Tanac z ovcu“. Prekrasni pokreti tijela, neuobičajena koreografija, sklad i ljepota lakoće izvođenja plijenila je publiku pa su toplim pljeskom nagrađeni i izvođači Zvonimir Kvesić, Iva Katarinčić i Danon Vrlčić čiji su plesni koraci bili usklađeni s glazbom na harmonici Mihalja Ivkovića.

Zatim je prikazana izložba „Plesne dimenzije“ koju je u Galeriji Laurus priredila Fanni Tutek Hajnal. Planirano je bilo u sklopu ovog festivala održati susret više plesnih ško-

la, ali zbog novonastalih preporuka za državanjem distance odustalo se od toga, no zato je svoje umijeće izvrsno pokazala Senkina dvanaestogodišnja učenica modernog plesa Marija Ana Kraljić, učenica Osnovne plesne škole za klasični balet i suvremeni ples iz Rijeke, koja je izvela ples „Kao mala rjeka“ i „Marija“ prema koreografiji svoje učiteljice Senke Baruške. U njenim plesnim koracima i ljepoti pokreta publika je zaista uživala i mladu plesačicu nagrađila toplim pljeskom.

Ples „Žena s idejama“ premjerno je izveden prošle godine u lovranskoj lučici. Ples asocira na ženu punu ideja, osjećajnu, prožetu duhovnošću koja živi u skladu sa svojom okolinom kraj našeg prekrasnog mora. U tome su izvrsno, svaki na svoj način, plesom pokazali mladi umjetnici Eleonora Vrdoljak, Zvonimir Kvesić, Iva Katarinčić, Zoe Marie Baldo i Danon Vrlčić. Koreografiju je napravila Senka Baruška, videografiju snimila Fanni Tutek Hajnal, a za neobične snimke pobrinuo se i Demir Ferhatović koristeći dron pilot.

Na kraju smo imali priliku vidjeti plesne fotografije „Lovran u pogledu“ koje je izvrsno snimila Fanni Tutek Hajnal.

Moderni plesovi festivala umjetnosti na Ciperi pružili su nam uživanje u ljepoti pokreta i ponosni smo što u Lovranu imamo ljude koji svojim znanjem i sposobnošću mogu i žele publici uljepšati jedno veče i potaknuti u njima ljubav prema modernom plesu našeg vremena.

Fanni Tutek Hajnal i „Dimenzije plesa“

■ Piše: Cvjetana Miletić

Posve neobična ali vrlo zanimljiva večer u Galeriji Laurus privukla je veći broj gledatelja. Za mnoge je to bio neočekivani ali i fascinantan susret s umjetničkim djelima. Umjesto s likovnim uradcima galeriju su krasile prelijepe fotografije, u Lovranu rado videne fotografkinje Fanni Tutek Hajnal, umjetnice koja je sve više prisutna u svijetu plesa, glume, pozornice, glazbe...

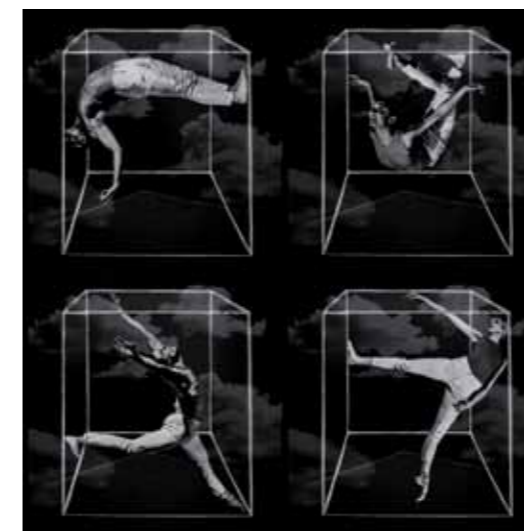
Izložba je nosila naslov „Dimenzije plesa“, a Fanni Tutek Hajnal je rekla: „Fizička pojavnost u prostoru obilježena je dimenzijama. Dimenzije su najčešće izraz fizičke slobode, omogućuju da pojavnost potencijalno iskoristi cijeli prostor; a ponekad dimenzije i sputavaju, ograđuju, uokviruju, ali nikad potpuno. Moj cilj kao fotografkinje je utjecati na percepciju pokreta zaleđenih u fotografiji, ali nikada ne sputavati slobodu tumačenja. Omeđen kutijama, koje na neki način obnavljaju trodimenzionalnost, plesni pokreti postaju istovremeno beskrajno veliki i beskrajno maleni, a to reflektira proturječne osjećaje koje smo svi osjetili tijekom nedavnog iskustva izolacije.“

No, glazba i ples predstavljaju za autoricu jedinstvo.

Nakon 20 godina sviranja klasične glazbe na glasoviru, ona danas sklada svoje kompozicije. Kao srednjoškolka bila je i plesačica i solistica mađarskih folklornih plesova, kasnije se bavila i hip-hopom i suvremenim plesom. Stoga su joj pokreti tijela izuzetno dobro poznati i ne čudi da se počela baviti upravo fotografijom ljudskih pokreta.

Fotografski tečaj završila je kod najpoznatijih mađarskih majstora fotografa i do sada je priredila četiri samostalne izložbe u Rijeci i Budimpešti. Od 2013. godine živi u Rijeci i sudjeluje u projektima fotografije i video produkcije Baleta HNK Ivana pl. Zajca, a svoje vizualno umijeće koristi i u dokumentiranju drugih plesnih projekata. Suradnica je i lovranskog Plesnog Art Laboratorija.

Na otvorenju svoje izložbe Fanni Tutek Hajnal se predstavila s dvije svoje skladbe na klaviru, a pratio ju je na svom posebnom i neobičnom instrumentu, koji je sam izradio i nazvao žaba, talentirani kipar i glazbenik Ivan Valušek. Spoj glazbe i autora bio je užitek za oči i uši. Preljepo.

Pet koncerata u osam dana

Teći festival klasične glazbe „Lovran classic“ održan je sredinom rujna, dakle u vrijeme kada se tek po nešto zbog korone odvijalo kako treba, ali ovaj je festival bio ne samo uspješan, nego i izvrstan.

Najbolje od svega bilo je to što se održao u Lovranu, u kinu Sloboda, gdje je akustičnost dvorane izvrsna, a posljednji dio na otvorenom, na poznatom lovranskom Trgu

sv. Ivana, a publika je uvijek i svuda poštovala sve mjere predostrožnosti. Treći festival klasične glazbe ugovorio je nekoliko domaćih i stranih izvođača, iako je težište bilo na domaćim autorima. Iako su organizatori imali i financijskih izdavanja, ulaz je na sve koncerte za publiku bio slobodan.

Prvog dana festivala nastupio je Trio Laurus kojeg čine Jelena Tihomirović na klaviru, Giovanni Genovese na violončelu i Metod Sironić na flauti. Drugi nastup imao je sastav Le Trio kojeg su činili: Marija Lešaja, sopran, Eda Rimanić, flauta i Iva Ljubičić Lukić, klavir. Treći koncert održao je pijanist Bartolomej Stanković koji se predstavio projektom Balkan Madness, a promovirao je i svoj novi CD. Ovaj je

koncert prihvaćen na natječaju posebnih događanja u sklopu programa EPK, kao i koncert „U prijateljstvu“, koji je izveden dan kasnije i za koji je publika pokazala posebno zanimanje. U njemu su nastupili dobro nam poznati naši sugrađani Metod Sironić na flauti i Jelena Tihomirović na klaviru te kao gost Marta Karolina Cader iz Poljske na klaviru. Izvođene su skladbe Bele Bartoka i Borisa Papandopula te praižvedba kompozicije riječkog skladatelja Juraja Marka Žerovnika. Završni dan festivala odvijao se na Trgu sv. Ivana u Starom gradu Lovrana gdje je nastupio Kalamos kvintet.

Treći festival „Lovran classic“ ponudio je publici pet koncerata u osam dana na kojima je ugostio domaće i strane renomirane izvođače, a imao je i dvije svjetske praižvedbe. Prvo Ringtone /Resonance za klavir / djelo je bosansko-hercegovačkog skladatelja Danijela Žontara, a izveo ju je pijanist Bartolomej Stanković dok je druga praižvedba bila Garmonbozia Groove za flautu i klavir, mladog riječkog skladatelja Juraja Marka Žerovnika, posvećena našim sugrađanima Metodu Sironiću i Jeleni Tihomirović.

Ivana Butković predstavila „Moj vlastiti album“

Korona je sve nešto zaustavila i promijenila, no unatoč tome Galerija Laurus bila je stalno otvorena. Izmjenjivale su se izložbe i druga događanja pa su bili zadovoljni i posjetitelji i organizatori.

U sklopu programa ART-Laurus kojeg vode Umjetnička organizacija PAL i Umjetnički savjet galerije kojeg čine stručne osobe Nadežda Elezović, Jasna Šikanja i Darija Žmak Kunić, izložbe se redovito održavaju, izmjenjuju se autori, a postavi radova zanimljivi su i svaki put drugačiji. Tijekom ljeta i jeseni u galeriji je bilo nekoliko zanimljivih izložbi koje je vrijedno spomenuti.

Svoje radove izlagala je Ivana Butković, mlada autorica koja je 2015. godine diplomirala na Akademiji primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci, smjer Primijenjeno kiparstvo. Sudjelovala je na skupnim izložbama u Rijeci, Zagrebu, Osijeku, Splitu, Ljubljani, Grazu, Beču i New Yorku. Suradivala je na produkcijama Sveučilišnog poslijediplomskog specijalističkog studija Gluma i mediji kao kostimograf, nekoliko godina bila je i članica Teatra Rubikon kao izvođač i kostimograf te je dobitnica Nagrade Akademije primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci za 2011. godinu i austrijske nagrade Red Carpet Art Award 2015. godine.

Ivanin poseban svijet neobičan je i čini njen novi početak i nov put umjetnice koji je posve samo njen i stoga je zanimljiv. Na ovoj izložbi predstavljeni su radovi koji čine upravo te važne trenutke u kreativnom djelovanju autorice. Ima tu foto dokumentacije i modnih performansa u kojima je stavljen naglasak na pokrete tijela, ima raznih scena i pojava za koje je Krešo Kovačiček napisao: „Ivana se bavi momentima tijela u kritičkim pozicijama gdje se modeli pojavljuju doslovno kao fragmentirane ljuske i odljevi samih tijela. Ovakvo frizirana slika odljeva tijela dobiva na izražajnosti i poetici.“

Ta fascinacija nije napustila autoricu ni tijekom studija, ali ni nakon toga. Ona i dalje istražuje žive slike u pokretu i bilježi ih snimkama, slaže novu izložbu kao što je bila ova u Lovranu pod nazivom „Moj vlastiti album“ i kreće dalje, u nove likovne pobjede.

Otvoravanje izložbe: PETAK, 21. KOLOVOZA 2020. U 20 SATI
Radno vrijeme: utorak, srijeda, petak: 17 - 21 h
četvrtak, subota: 10 - 13 h / nedjelja, ponedjeljak: zatvoreno

Predstavljena knjiga „Purpurna ruža“

Piše: Silvana Milotić

S pisateljica Biserka pl. Vuković promovirala je 9. listopada u Galeriji Laurus još jednu knjigu iz niza svojeg stvaralačkog rada. Riječ je o zbirci poezije „Purpurna ruža“ koja je prevedena na šest jezika susjednih zemalja u pisanom i digitalnom obliku.

Program je vodila gospođa Slavica Božičević, poznata kao pjesnikinja i velika humanitarka iz Rovinja dok je Tatjana Jedriško Pančelat govorila o poznanstvu s Biserkom, njihovom prijateljstvu i suradnji. Naglasila je kako je pisanje Biserke Vuković prepuno ljubavi, želje i poticanja da njeni čitatelji šire ljubav među svim ljudima svijeta.

NA ŠEST JEZIKA

Članovi Matice slovačke iz Rijeke pjesmom i plesom uveličali su ovo veče. Pjevali su i otplivali slovački narodni ples Šimi šimi, a njihova članica Marija Šikić Marijetka je uz gitaru otpjevala

dvije pjesme. Jedna od njih bila je i nama draga „Lovran, Lovran, gradić mali“. Gospođa Marija naglasila je da je to njen poklon slavljenci. Kako je knjiga prevedena na šest stranih jezika riječ su imali i prevoditelji i recenzenti, neki osobno, a neki glasovnom porukom.

Pjesme iz knjiga „Purpurna ruža“ čitali su Bisekini prijatelji, zatim i mlade snage Lovrana: Sanja Albaneže, Marina Mavrinac Matulja, Hana Albaneže i Iris Matulja.

PJESME LJUBAVLJU STVARANE

Biserka je govoreći o svojoj knjizi rekla: „Pišući ovu zbirku nježnih stihova, nastojala sam oslikati ljubav, želje, snove i htijenja. Većina je pjesama ljubavljuz stvarana. Riječima sam slikala osobe, od kojih su neke u moj život unesle tugu, druge su mi darovale radost i moj život učinile bogatijim. Stekla sam nova iskustva, malo mudrosti i mnoge nove osjećaje

je koje sam se naučila dijeliti s drugima.“

Veliko je bogatstvo znati dijeliti radost i ljubav s bližnjima pa želimo da Biserka to radi još puno godina na zadovoljstvo svih koji vole nježne stihove, rekao je u svom pozdravu dobrodošlice zamjenik načelnika Općine Lovran Toni Družeta.

Predstavljanje je završilo pjesmom pjesnika Damira Marasa. Otpjevao je dvije pjesme za koje je on napisao tekst, a ugazblili su ih njegovi prijatelji.

Tjedan suradnje i razmjene vještina

Piše: Vinka Ban Vlašić

Sredinom rujna članice Slovenskog društva „Snežnik“ iz Lovrana organizirale su sret i suradnju s desetak aktivistica iz pet udruga i u pet dana aktivnog rada ostvarile su pet različitih projekata. Bio je to tjedan suradnje i razmjene vještina kreativnih radionica i vrijednih članica. Svaka grupa predstavila se s jednom tehnikom rada.

Zagrebačku grupu Slovenskog društva „Slovenski dom“ predstavljale su Stanka Novković i Boža Vodeničar. One su prezentirale tehniku izrade bidermajer buketa od prirodnih materijala. Rad grupe iz Poreča iz Slovenskog društva „Oljka“, Anita Kodrić i Ana Švarc pokazale su tehniku izrade dekorativnih predmeta sa suhim i mokrim filcanjem vune te izradivale cvjetice, sapune za piling, torbice i ukrase. Iz Pule su stigle predstavnice Slovenskog društva „Istra“ pa su Štefanija Sliško i Vesna Jelinić predstavile tehniku izrade lutaka i narodnih nošnji u minijaturi. Gorski kotar je predstavljalo Slovensko društvo „Prezid“ pa su Saša Kovač i Fanika Šošarić izradivale platnene torbe s vezenim motivima. A Lovran i Slovensko društvo „Snežnik“ i predstavnice Branka Širola i Božica Duvnjak pokazale su zanimljivu tehniku izrade cementnih vaza u raznim oblicima, veličinama i bojama.

Vrijedne članice koje su u pet cjelodnevnih druženja napravile toliko lijepih i praktičnih stvari svakako su zaslužile da se ovi predmeti nađu i na posebnoj izložbi. Sve članice bile su smještene u apartmanima Branke Širola, a lijepo i korisno iskustvo stečeno u druženju dobra su osnova za daljnju suradnju i prijateljstvo. Brojni uzvanici pohvalili su ovu izložbu pa će se ovakva suradnja nastaviti i u drugim mjestima s ograničenim brojem članova. Dogovoreno je da se ova zanimljiva i kvalitetna izložba preseli i prezentira u sličnim udrugama Pule, Prezida, Poreča i Zagreba.

Udruga Lovran zahvaljuje se sudionicama ove kreativne radionice sa željom da se nastavi suradnja, te da se slične manifestacije i dalje održavaju.

Revijalna regata tradicijskih drvenih barki

■ Piše: Radovan Trinajstić

Jesen u Lovranu obilježena je i u akvatoriju ispred grada gdje je održana završna revijalna regata tradicijskih drvenih barki na jedra lovranske Udruge „Naš Lovran – Lovrana nostra“, sekcije „Lovranska lantina“. Na morskoj pučini našlo se 10 plovila članova „Lovranske lantine“. Bile su tu pasare, lovranski i kvarnerski guci koji su svojim razvijanim jedrima uz lagani vjetar jedrili u trokut. Tradicijske barke izgledom i jedrima ubrzo su privukle brojne ljubitelje koje su nostalgично podsjetili na prohujalo vrijeme.

- Ovo je bila završna ovogodišnja regata plovila naših članova koji su u 11 godina postojanja „Lovranske lantine“ svojim radom i zalaganjem uspjeli spasiti od zaborava i propadanja 10 drvenih barki na jedra, a 3 su trenutno u fazi rekonstrukcije, ponosno nam je rekao predsjednik Ivica Grbac, te dodao

da su se zbog pandemije koronavirusa željeli ovom klupskom regatom predstaviti brojnim zaljubljenicima u more i drvene barke, ali i prikazati našu sačuvanu pomorsko-povijesnu baštinu. Naši članovi su u ovoj godini nastupili na 8 regata. Započeli smo našom memorijalnom regatom „Nino Gasparinić“ u lipnju, iza toga smo sudjelovali na regatama u Malinskoj, Selcima, Krku, Martinšćici, Nerezinama i Cresu. Zbog pandemije smo imali znatno manje regata nego prijašnjih godina. Na svima smo nastupili sa 8 plovila i s oko 25 članova, a ostvarili smo zapažene rezultate. Osvojili smo brojna priznanja i pehare koji su najbolji svjedok uspješnosti i kvalitete nastupa.

Trenutačno u društvu imamo 4 pasare od kojih je jedna vlasništvo Udruge dok su vlasnici ostalih naši članovi: Mauro Tessitori, Marino Zdrinščak i Lucian Brubnjak. Imamo

5 barki tipa lovranski guc, čiji su vlasnici obnovili ove barke, a to su: Ivica Grbac, Edo Negrić, Boris Abram, Đuro Dekanović i Dorian Kinkela. Tip barke kvarnerski guc imaju petorica naših članova i to: Dino Miščenić, Gianfranco Sirotnjak, Stanko Iskra, Raimond Randi i Velimir Hamerling. Svima njima pripada velika zahvala što su dugotrajnim i napornim radom uspjeli rekonstruirati i sanirati napuštene i pomalo zaboravljene drvene barke koje danas s ponosom prikazuju našu pomorsku baštinu.

Udruga trenutačno broji 40 članova. Uskoro nam slijedi potpuna rekonstrukcija sadašnjih prostorija za što su potrebna sredstva osigurale Općina Lovran i Europska unija putem svojih fondova, a to će za „Lovransku lantinu“ biti novi poticaj za rad. Sa zadovoljstvom nam je to rekao predsjednik Ivica Grbac.

Nove lovranske pačuharije

■ Piše: Milica Tuševljak

NAŠI STAREJI

Ovo ni pačuharija, nego istina. Mislin da smo nekada više poštovali oca i mater, nego ča to delaju sada. Oca smo zvali čaća, a moj brat Vinko mu je govoril Vi čaća. A pravo ga nismo dobro ni poznali. Mlad se j oženil. Imel je samo 19 let i vaje potle je šal navigat. Tako je 17 let prihajal i šal. Kada j prišal, mi deca nismo ga pravo ni poznali. Potle navigaciona kada je za sensega prišal doma čapal se dela va kuće i okol kuće. Bil je pravi artižan, va sa dela se j razumel, a zvali su ga Tone bačvar: Posekal bi drevo i storil od njega bačvu, čabar, kacu, kabal, dasku za robu prat, dasku za kruh mesit, brentu za vodu nosit i ludrice za vino prenašat. Storil je i makinu za špricat grozje, meh za sumporat...

Bil je i pitur, umel je zidat, razumel se va kovačiju, delal je s tavelicami, moglo se ga j videt i na krovih, ma se ča j namislal je umel storit, a najveća jubav mu je bil lov. Bil je najstareji lovac na Lovranščine, ma vavek je doma prmesal zeca al jarebicu, dece za obed. Bila je mizerija i Bog da je bilo i to.

Znal je i sopelu zasost, onako po starinski pa je puna kuća bila one: Oj, javore, zelen bore... Danaska ga se rado spametin i mislin kako je moj otac Tone Vicinić zvan bačvar; zaslužil moji spomeni i spomen seh oneh ken je nekada pomogal.

A sada su oci tata, čale, stari, mat je stara, kako da va kuće živeju si tuji!

NAJLEPJA JE MLADOST

Bili smo vela i dobra kunpanija va koj je vavek bilo kumedije. I kada su va kazermu prišli molnari, mladi, lepi, lepo spravnji va mornarskeh mondurah, brzo smo se š njimi upoznali, a kako ih je bilo puno mogle smo i birat. Mej njimi je bilo kuhari, konjušari, šoferi pa smo njim se malo posmehevale da smrde po pomijah, na pot al benzin. A mi smo delale va fabrike od ribi va lke i smrdele smo na ribi, ča je je. Ma, jedanput smo njim, mi još nezrele maletini, i pismo napisale. Oni su se razjadili, morda i ne zaspraven, ma su nan odgovorili ovako, i danas to pametin: Benzin je miris bolji, nego možda koji drugi, jer gori je riblji smrad/neg na srcu bol i jad.

MUŠ UMRL

Žena je šla pitat svetega Petra ako bi ju pustil videt malo muža ki njoj jako fali.

„A ja, ši, kako da ne“, rekal njoj je sv. Petar i zel knjigu od anjeli. Ma nutreh ga ni. Onda je zel knjigu od oneh ki su va čistilište, ma ni tamo ga ni bilo. Pogledal je i va knjigu blaženeh, ni tamo ga ni bilo pa j pital ženu: „A koliko ste let bili oženjeni?“ Ona je kuntento rekla: „A, bome, tondeh pedeset let!“ „Pa ča mi to niste zajeno rekla, sigurno je mej mučeniki,“ rekal njoj je sv. Petar.

ALKOHOL

Od alkohola je čuda judi umrlo. Ma da ni bilo alkohola čuda od njih se ne bi bilo ni rodilo.

VRAŽJI LIFT

Muš i žena su se spuščali z lifton, a nutre je već bila jedna lepa ženska. Kada se j lift spustil do dna ta lepa ženska mu j zalepila jednu čepu i rekla: „To će vas naučiti da ne štipate tude žene!“ On je ostal prez besed i lih je rekal: „Ale ja ju nisan ni taknul!“ „Znan“, rekla mu je žena, „to san ju ja šćipnula za rit pa neće ni ona od sada gledat tuji muži va lifte.“

TOVAR

Bila j smotra tovari. Si su krenuli, a jedan ni makac. Jedan čovek s publiku je šal do tovara i neš mu pošapičal na uho i tovar je zajeno partil. Sen je bilo čudno ča mu je to na uho rekal pa su ga pitali, a on njim je samo odgovoril: „Niš nisan mu rekal, samo san mu obečal da ču ga upisat va stranku na vlaste ako krene i pride va vreme.“

U dobrom društvu Golubinjaka

■ Piše: Vinka Ban Vlašić

Tako ne bi poželio početkom rujna biti u Gorskom kotaru na svežem zraku u Golubinjaku i dobrom društvu?

Tako se već godinama tu okupljaju članovi slovenskih društava koja djeluju u Hrvatskoj. Na tim godišnjim susretima bude i do 400 članova. No, korona je učinila svoje pa su na taj izlet išli samo naši Lovranci. Pred koju godinu dolazili su i umirovljenici, pa se svi nadaju da će tako biti i iduće godine.

Dan je bio dobar za druženje i za rekreaciju pa su se neki družili a neki pješačili. Bilo je i boćanja i planinarenja do ledene spilje kamo je najhrabrije vodio Milivoj Filipović Fičo. Put je donekle zahtjevan, no ugodan. Oni manje spremni za hodanje išli su do spilje Golubinjak i najstarije jelke visoke 42 metra i stare 226 godina. Poslije pješačenja bolje je prijaio topao ručak i opuštajuća glazba. Na povratku posjetili su Lokve, gdje su se članovi odmorili i podružili prije povratka u Lovran.

Glasilo Općine Lovran
Godina XV – izlazi povremeno

LOVRANSKI LIST

Izdavač: Općina Lovran
Ulica m. Tita 41, 51415 LOVRAN

Za izdavača: Bojan Simonić

Naklada: 2000 primjeraka, ISSN 1845-9609

Glavna urednica: Cvjetana Miletić

Uredivački savjet: Davor Žic (predsjednik),
Marija Janjetić – Aničić, Ranka Janjetić, Edvard Primožić,
Kristina Staničić, Silvana Stiglič, Radovan Trinajstić

Fotografije: David Kurti, Radovan Trinajstić

Dizajn i grafička priprema: Anial

Tisak:
NOVAX - Saša Jeletić
43. istarske divizije 1/8, Lovran
Tel: 051/292-266, www.novax.hr

Da se ne pozabi

■ **Piše: Sanja Albaneže**

Moji su stari od maruna živeli.
Z čuda jubavi ga cepili,
z njavicun klatili
pa na kup klali,
pokrili i zalevali.

Pokle su ga z žajice zdubli
i dubenac za zimu spravili.

Onaj branac ki su zajno pobrali
na place v Reke su prodali.

“Marunaci di Lovrana,
preci kome lane”,
je pranona zad banka zijala
i rečkoj gospode
lovranski marun nudila.

Danas ga tuji judi pobiraju
i za stare užanci ne bacilaju.